

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · X. évfolyam, 42. szám, 2007. június

A tartalomból

„Uram, ha itt lettél volna”

A szentségről és a
megszentelődésről

George Whitefield

„Engedjétek hozzám jönni a
kisgyermekeket!”

Van-e üdvösséged?

„Még ha a halál árnyékának
völgyében járok is”

„Azoknak, akik Istent szeretik,
minden a javukra van”

Az emberektől való félelem

Az Isten előtt kedves böjt

Keresztyén „fogások” a stressz
csökkentésére

Szabályok és üdvösség

Innen-onnan

Acél tükör

KESKENY ÚT

KERESZTYÉN FOLYÓIRAT

KIADJA:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1.

Tel.: 46/412-558

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

ISSN 1788-5450

„Uram, ha itt lettél volna”

Jn 11,21

János evangéliumában olvasunk Lázárról, akit Jézus szeretett. Amikor megbetegedett, azonnal Jézushoz küldtek ezzel az üzenettel: „Uram, ímé, akit szeretsz, beteg. Jézus pedig, amikor ezt hallotta, mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia” (3-4. v.). Ezek után Jézus „két napig marada azon a helyen, ahol vala” (6. v.). Mire Jézus Bethániába ér, Lázár már 4 napja halott. Későn érkezett Jézus. Legalábbis így éli ezt meg Márta, Lázár testvére. Ezzel a felsőhajtással fogadja Jézust: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem” (Jn 11,21). Mi van ebben a sóhajtásban?

Van benne némi hit. Márta hitte, hogy Jézus meg tudta volna gyógyítani testvérét annak súlyos állapota ellenére is. Van azonban ebben hitetlenség is. Márta ugyanis nem hitte, hogy Jézus számára a távolság nem akadály abban, hogy testvérét meggyógyítsa. Mennyire megfeledkezett Márta Krisztus istenségéről! „Csak a közelben vagyok-é én Isten? Azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségben is?” (Jer 23,23) Mennyire megfeledkezett arról, hogy volt már rá példa, hogy Krisztus úgy gyógyított, hogy nem volt jelen. Két ilyen esetről tudunk, mindkettő egy galileai városhoz, Kapernaumhoz fűződik. Az egyik a százados szolgájának a meggyógyítása (Lk 7,6-7; Lk 7,9-10). A másik pedig egy királyi ember fiának a meggyógyítása (Jn 4,46-54). Jézus egyik esetben sem volt jelen, mégis mindkét esetben megtörtént

a gyógyulás. A mi hitünknek vannak korlátai, testvérek, és nem a Krisztus hatalmának! Hiszen Krisztus Isten, és Ő mindent megcselekedhet, amit akar. „...a mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi.” (Zsolt 115,3)

Márta hitetlensége azonban a jelenre is vonatkozik. Úgy beszél Lázár ügyéről, mintha itt már semmit nem lehetne tenni. S valóban úgy tűnik, hogy a halál végleg lezárja egy ember sorsát – de nem akkor, ha Krisztus jelen van! „Uram, ha itt lettél volna..., de most már késő” – hallatszik Márta hangjából a keserű sóhaj. Most már semmit sem lehet tenni. Dehát sohasem késő, testvérek, amíg Krisztus jelen van az életünkben!

Mennyire el tudja szomorítani az embert a múlton való sajnálkozás. Márta nem tudott örülni a jelennek, mert leragadt a múltnál. Nem tudott örülni annak, hogy Krisztus ott van, mert azon bánkódott, hogy pár nappal azelőtt nem volt ott. Talán Márta másképp is köszönthette volna Jézust, például így: „Ó, Uram, milyen jó, hogy megjöttél, tudtam, hogy el fogsz jönni. Mi az akaratod a jelennel kapcsolatosan? Akarsz-e tenni valamit a testvéremért?”

Persze, tudom, hogy irreálisnak tűnhet ez az elvárás Mártával szemben, de ha ezt mondanánk, akkor a hitet neveznénk irreálisnak. S valóban, a hit meghaladja az értelemmel felfogható dolgokat. A hit több, mint látás. És a hitnek nincs lehetetlen, amíg egy mindenható Istenre tekint. Avagy kisebb dolog az, hogy

egy bűnös ember üdvözül?

Márta sóhajában van még némi elfogadás, de panaszkodás is. Az elfogadás a megszólításból derül ki. Márta Urának szólítja Jézust: „URAM, ha itt lettél volna...”. Ez a megszólítás azt sugallja, hogy Márta aláveti magát Jézus akaratának. Ez azt jelenti, hogy Márta elismeri, hogy az Isten döntéséből történt ez a haláleset, és ezt ő kész elfogadni. Márta azonban mégsem tudja elfogadni Krisztus akaratát. Panaszának hangot is ad. „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Vagyis: „Uram nem voltál itt, pedig itt kellett volna lenned. Mi idejében üzentünk Neked, s Te nem jöttél azonnal.”

Márta ezzel azt fejezi ki, hogy jobb lett volna, ha úgy alakulnak a dolgok, ahogyan ő szerette volna. De vajon miből gondolja Márta, hogy Jézus feltétlenül meggyógyította volna Lázárt? Avagy nem azt kellett volna először Mártának kérdeznie, hogy „Uram, mi a Te akaratod ezzel az esettel? Mire akarsz tanítani engem és leánytestvéreimet?”

Pedig Isten akaratából történtek így a dolgok. Nem azért halt meg Lázár, mert Jézus nem volt ott, hanem azért, mert Isten így akarta. Célja volt ennek. „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsóíttessék általa az Istennek Fia.” (4. v.) Minden betegségnek és minden egyéb nyomorúságnak van valamilyen célja Isten gyermekeinek életében. Akár dorgálásként, akár próbaként érkezzen egy szenvedés, ez nem zárja ki Isten szeretetét. Jézus szerette Lázárt, aki mégis beteg lett, sőt, behalt betegségébe.

Mennyire meg tudunk feledkezni Isten szempontjairól, amikor valami kellemetlenség ér bennünket! Igen, mert megvannak az elképzeléseink, s azt szeretnénk, ha minden úgy alakulna, ahogyan mi elterveztük. Nem igazán érdekel bennünket Isten akaratát és dicsősége, sokkal inkább a saját akaratunk és elképzelésünk.

Sokszor elégedetlenek vagyunk a helyzetünkkel, s azon gondolko-

dunk, hogy alakulhatott volna mindez másképpen is. Ilyenkor jönnek a felesleges kérdések. „Vajon ha ezt tettem volna, akkor is megtörténik? Vajon nem hamarabb kellett volna orvoshoz menni ezzel a betegséggel? Vajon ha ez az orvos rendelt volna s nem a másik, akkor nem lett volna jobb?” S lehetne még sorolni, hogy mennyi mindenre tudunk ilyenkor gondolni.

Bizonyára nehéz a nyomorúság idején Isten tökéletes végzéseire gondolni, de mégiscsak ez az, ami vigasztalást ad a keresztyén ember számára. Az, amit a zsolttáros is ír: „Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak” (Zsolt 111,7-8). Isten végzése tökéletesek és változhatatlanok.

„Így jó, Márta, ahogyan van. Így van ez jól, hogy testvéred megbetegedett, meghalt, és én nem voltam itt, mégha te másképpen is érzed.” Ez volt Isten végzése, és Isten végzése tökéletes és változhatatlan.

Ne gondold, testvérem, hogy Isten téved veled kapcsolatban. Ne gondold, hogy jobb lenne úgy, ahogyan te elképzelted. Ne gondold, hogy módosítani kellene a forgatókönyvet. Lehet, hogy emberi felelőtlenség is volt egy dologban, lehet, hogy nem használtál minden eszközt úgy, ahogyan használhattál volna. Talán lehattél volna figyelmezebb, ügyesebb, okosabb, talpraesettebb, felelősebb. Talán mások is jobban odafigyelhettek volna rád.

Ne feledd azonban, hogy ezek is Isten kezében vannak. A másodlagos eszközöket is egy szuverén Isten tartja kézben. Isten Úr a te töké-

letlenségeid és mások tökéletlenségei fölött is. Lehet, hogy voltak emberi tévedések – amiért bűnbánatot kell tartani –, azonban ne korlátozd Isten szuverenitását a jó dolgokra.

Ne engedj magadban a fölösleges gondolatoknak: „ha így lett volna, s ha úgy lett volna”. Bánd meg azt, amit meg kell bánni, de láss min-

dent Isten tökéletes és szilárd végzésének szemüvegén keresztül. Légy nyugodt, ha Isten másképp akarta volna, másképp lett volna. Istennél nem következhet be sem tévedés, sem mulasztás, sem erőtlenség. Nem emberek kezében vannak a dolgok, hanem a mindenható és mindegyiket kormányzó Isten kezében.

Ne a múlton töprengj, hogy mi lett volna, ha így vagy úgy történik, hanem fogadd el alázattal a jelenlegi helyzetet, és foglalkozz a jelenlegi kötelességeiddel. Higgy Istenben, mert Ő mindenható, és számára semmi sem lehetetlen. Ámen.

Sikó Mihály

A szentségről és a megszentelődésről

„Tévedés azt feltételezni, hogy Isten csak a halálunkor akar szentté tenni, hiszen ez azt jelentené, hogy halálunkig a szentségtelenséget támogatta. Isten soha nem akarhatja, hogy szentségtelenségben éljünk.”

Anonymus

„Isten nem tisztogatna oly erőteljesen, ha a tisztátalanság nem ivódott volna be olyan mélyen a természetünkbe. Isten annyira szereti a tisztaságot, hogy inkább látna az Ő gyermekei ruháin egy lyukat, mintsem egy szennyfoltot.”

William Gurnall

„Aki nem gyűlöli a gonoszt, a jót sem szereti igazán.”

C. H. Spurgeon

„Miben áll a külső megszenteltetés? Az egész külső magaviselésnek és életnek az Isten törvényével való egyezőségében. Kicsoda a mi megszenteltetésünk authora és szerzője? Amint hogy az Atya elválasztott, és a Fiú megváltott, úgy a Szentlélek tulajdonképpen megszentel.”

Mikolai Hegedűs János

„A megszentelődés csupán azt pusztítja el bennünk, ami bennünket pusztítana el.”

William Jenkyn

„Abszurd dolog azt képzelni, hogy Isten megigazít egy népet, de nem szenteli azt meg.”

Thomas Watson

„A szentség valóban a mennyben jut kiteljesedésre, de kezdete mindig is ehhez a világhoz köthető.”

John Owen

„Hogy élhet az ember ártatlan életet? 1. Ha az Istennek törvényit mindenkor szem előtt tartja, mint egy tükört, és abból nézi, mit kellesék cselekedni, és mit távoztatni. 2. Ha az ember nem vágyódik mindjárt arra, amit szemével lát, és fülével hall, hanem megöklöli a testet kívánságaiban. 3. Ha az édességes ígéretekéről, melyeket Isten ígér az engedelmeseknek, és a büntetésekéről, melyekkel Isten fenyegeti az engedetleneket, éjjel-nappal gondolkodik. 4. Az utolsó ítéletnek meggondolása is, midőn Isten megfizet kinek-kinek az ő cselekedete szerint, nem kicsiny ösztön az ártatlan és feddhetetlen életre: mert ha az erős Isten felkél az ítéletre, mit fogsz felelni Néki?”

Pápai Páriz Imre

„A szent dolgokban nem szeretnék semleges lenni. Nem és nem! Hadd legyek mindig a helyes oldalon! Alaposan, megfontoltan és elkötelezetten.”

C. H. Spurgeon

„Miben áll a belső megszenteltetés? 1. Az elmének és értelemnek felújításában, mely által a tudatlanság elvétetik. 2. Az akaratnak elváltoztatásában, midőn az késszé és illendővé tétetik a gonosznak eltávoz-

tatására és a jónak elválasztására. 3. Az indulatoknak megújításában, mely által a megszenteltetett ember alkalmatosíttatik az ő indulatinak igazán és egyenesen bírására s igazgatására.”

Mikolai Hegedűs János

„Az állítólagosan megszentelt élet legjobb tesztje a következő: kérdezd meg a családját is erről.”

C. T. Studd

„A tökéletes szentség a keresztyén célja a földön, és jutalma a mennyben.”

Joseph Caply

„Fontosabb szent életet élni, mint arról beszélni. A világítótoronyok nem harangoznak – figyelemfelkeltés gyanánt – hanem világítanak.”

D. L. Moody

„A szentség nem lehet semmiel sem kevesebb, mint az Isten jelleméhez való hasonulás.”

Jerry Bridges

„A megszentelődés a megváltás látható része.”

C. H. Spurgeon

„Szentek legyetek, mert Én szent vagyok.”

1Pt 1,16

Válogatta, és fordította: Szőke Imre

George Whitefield

(1714-1770)

Bevezetés

George Whitefield – John és Charles Wesley mellett – a később önálló egyházzá szerveződött metodista mozgalom egyik megalapítója volt, akit Isten különös módon felhasznált a XVII. századi ébredésekben. Ebben a cikkben az ő életét mutatjuk be röviden.

Születéstől az újjászületésig

George Whitefield 1714-ben született az angliai Gloucesterben, a Haranghoz címzett fogadóban, amely jómódú szülei tulajdonában állt. A fiatal Whitefieldet a család többi férfitagjához hasonlóan Oxfordba küldték tanulni, ahol az iskolaszínház első embere lett. Whitefield annyira szerette a színjátszást, hogy gyakran még az órákat is kihagyta azért, hogy készüljön a következő darabra.

Édesapja azonban hamar meghalt, és a család anyagi helyzete akkor nem tette lehetővé George tanítatását. Másfél évvel később mégis lehetőség nyílt tanulmányai folytatására, és George gazdag családok fiainak mentora lett. Az ifjú Whitefield ezt az akkoriban alantasnak számító munkát is hűséggel végezte.

Az egyetemen mélyen vallásos életet élt, nagyon figyelt szavaira, mozdulataira, többször is 36 órán keresztül böjtölt. Ebben az időszak-

ban került kapcsolatba a „Szent Tár-saság”-gal, amelynek tagjai szinte szerzetesi fegyelmi életet éltek: az önmegtágadás jellemezte őket, reggel hosszú csendességeket tartottak, egy héten kétszer böjtöltek, és rendszeresen látogatták a börtönöket. Ugyanakkor mindannyian hittek abban, hogy jó cselekedeteik üdvösségüket munkálják. Ennek a társaságnak volt tagja John és Charles Wesley is. Whitefield azonban olvasmányából kezdte felismerni, hogy jó cselekedetei mégsem menthetik meg őt az örök kárhozattól. A kárhozattól való félelem még nagyobb önmegtágadásra készítette, nem evett gyümölcsöt és édességet, és nagyon keveset beszélt. E lelki teher alatt tanulmányai is megroppantak, békeséget mégsem talált. A további böjtölés és önsanyargatás végül annyira lerontotta az egészségét, hogy már egy emeletnyit sem volt képes felmenni a lépcsőn. Hét hétig feküdt betegen, és akkor, amikor már mindenre képtelen volt, és az önbizalma romokban hevert, ért el hozzá az Úr kegyelme: rábizta életét az Úr Krisztus kegyelmére, és Ő biztosította arról, hogy sosem hagyja el őt. 1735 tavaszán Whitefield megtért.

A szolgálat kezdete

Whitefield öröme akkora volt, hogy nem bírta magában tartani. „A nővéremnek és minden lelki testvéremnek megírtam, és minden diáknak elbeszéltem, aki bejött a szobámba.” Whitefield mindent újnak látott maga körül, nagy örömet lelt az igeolvasásban és az imádságban. Minden reggel 5 órától olvasta a Bibliát (angolul és görögül) és hozzá Matthew Henry kommentárját. Ezek a komolyan vett csendességek lehettek későbbi ígehirdetések alapjai, hiszen amikor heti 40 órát prédikált, nem igazán volt ideje készülni.

Mindeközben megerősödött benne, hogy az Úr valóban elhívta őt a

szolgálatra. Mégsem kezelte könyvelmően a munkával együtt járó felelősséget. Naplójában a következőket írta: „Azt mondtam, Uram, nem mehetek, felfuvalkodok majd, és az ördög törébe esek.”¹ John és Charles Wesley hívására Amerikába készült misszionáriusnak. Kiutazása azonban csúszott, és eközben számos gyülekezetnél járt, heti mintegy öt alkalommal prédikált. A hirdetett igazságnak és meggyőző előadasmódjának olyan nagy hatása volt, hogy a templomok pillanatok alatt megteltek, az emberek a helyhiány miatt az ereszcsontra másztak fel, bent pedig olyan meleg volt, hogy az emberek lehelete páráként lecsapódott a mennyezeten, és mintha eső esne, úgy hullt alá.² Whitefield azonban elsősorban nem az érzelmekre kívánt hatni, hanem a hallgató értelmét célozta meg, majd az érzelmek segítségével próbálta az akaratát helyes irányba terelni. A megtért és buzgó emberekkel *methodista társaságokat* alapított, ezek lettek a későbbi metodista egyház alapjai. Végül 1737. december 30-án nagy tömeg kíséretében hajóra szállt, és elindult Amerikába.

Az első amerikai út

A hajóút első reggelén Whitefield természetesnek vette, hogy közös imádságot és prédikációt tartson a hajón. Szolgálatát azonban némi gúny, de leginkább általános közöny kísérte. „Az első Úr napján...csak kártyákat lehetett látni, és átkozódáson és esküdözésen kívül nemigen ütötte meg más az ember fülét.”³ A lelki sötétséget látva Whitefield elhatározta, hogy igyekszik mindenkit elérni az evangéliummal. Az amerikai útra szánt csomagokból orvossággal és élelemmel látta el a betegeket, reggelente a fedélzeten imádságokat olvasott fel, a negyedik napon pedig elkezdte a hitvallásokat tanulmányozni a katonákkal. Eleinte csak hatan-heten,

később azonban már húszan is részt vettek ezeken az alkalmakon, így Whitefield az Úr imádságának magyarázatába is belekezdett. Mindemellett a személyes kapcsolatokra is igyekezett hangsúlyt fektetni, meghatározott emberekkel reggelizett, és eközben egy órán át „az Ádám-ban való bűnbeesésünkről és az újjászületés szükségességéről”⁴ beszélgetett velük. Női bibliaórát is indított, a gyermekeket pedig olvasni tanította, amely alkalmakra szívesen látta az írni-olvasni nem tudó katonákat is. A kottát ismerő férfiakból énekkart szervezett. Isten Whitefielden keresztül úgy átformálta a hajón uralkodó viszonyokat, hogy mire Gibraltárba értek, a korábban káromkodó matrózok „kisgyermek módján álltak elő, hogy felmondják a katekizmust.”

Gibraltárból folytatta útját tovább Amerikába, ahol munkáját az Úr a korábbiakhoz hasonlóan használta fel. Whitefieldet nagyon érzékenyen érintette az a sok otthontalan gyermek, akik szüleik korai halála miatt árván maradtak. Elhatározta, hogy visszatér Angliába, hogy pénzt gyűjtsön egy árvaház építésére.

Visszatérés Angliába

Tizenegy hónapnyi távolléte alatt népszerűsége mit sem csökkent az emberek között. Bár beiktatott lelkész volt, ám az anglikán egyház részéről ugyanakkor egy-

re komolyabb szembenállást tapasztalt: nemcsak lenézték, de egyre többen a szószéket is megtagadták tőle (ekkor Whitefield már az egyház hivatalos lelkésze volt!). Hasonló ellenállással találkozott az időközben szintén megtért két Wesley fivér is. A Szent Társaság többi tagjával együtt komolyan imádkoztak ébredésért.

A hivatalos egyház részéről érkező nyomás mindinkább keményedett, és Whitefield egyre többet gondolkozott azon, hogy – puritán elődeihez hasonlóan – a szabadban prédikáljon. Ebben nagyszerű társra lelt a walesi Howell Harris személyében. Első szabadtéri prédikációját 1739 februárjában egy bányászfalu, Kingswood mellett tartotta. Whitefieldék szinte minden házba bekopogtattak, hogy meghívják az ott lakókat az igehirdetésre, és a nagy hideg ellenére mintegy 200-an el is jöttek. Az Úr áldása volt a szolgálaton, és a következő vasárnapon már mintegy tízezen jöttek el hallgatni a prédikációt. Azt, hogy az Úr még a kemény bányászszíveket is képes megtörni, az arcokon megjelenő fehér árcok jelezték, amelyeket a könnycseppek húztak a szénporos arcokra.

A következő állomás London volt. Itt Whitefield a rossz hírű Moorfields és Kennington Common nevű területen prédikált, amelyek a szegények gyülekezői voltak;

sokan heverték részegen, mosdatlanul vagy beteg szerteszét. Lelkükkel senki sem törődött. Whitefield májusban kezdte el az Igét hirdetni, és minden nap szolgált a szegények között. Naplójában rögzítette a Lélek munkáját.

„Szerda, május 9.: ...miután Isten megengedte, hogy prédikáljak mintegy húszezer embernek egy órán keresztül Kenningtonnál, felbuzdította a hallgatók szívét, hogy önként és örömmel adakozzanak az árvaház javára. ...több mint 46 fontot gyűjtöttünk össze, amelyből 16 font felpenny-sekben volt.” [Akkoriban 1 font 360 penny-t ért.]

„Péntek, május 11.: A vámszedőről és a farizeusról beszéltem, és őszintén igyekeztem meggyőzni a nemzetség önigazult farizeusait, szabadon felkínálva Jézus Krisztust mindenkinek, aki az alázatos vámszedővel együtt...kiáltja: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!”

„Péntek, június 1.: Ez estén Mayfairnél, a Hyde Park sarkánál prédikáltam. A gyülekezet, azt hiszem, közel 80 ezer emberből állt. ...bár gyenge voltam magamban, mégis Isten megerősített, hogy olyan hangosan tudtam beszélni, hogy a legtöbben hallhatták, és olyan hatalommal, hogy legtöbben, hiszem, érezhették. Minden szeretet és dicsőség legyen Istené Krisztus által!”⁵

A második hajóút: tanbeli meggyőzés

Miután az árvaházra összegyűlt a pénz, Whitefield elindult második útjára Amerikába. A hajóúton leginkább a John Wesley-vel éleződő ellentétek kötötték le. Wesley ugyanis meg volt győződve arról, hogy ő Isten különös módon kiválasztott embere, és hevesen fellépett az eleve elrendelés általa nagyon ellenzett tanításával szemben. Külön prédikációban támadta e tan védelmezőit, köztük Whitefieldet is. Számára ez a tan Krisztust hazuggá, Istent kegyetlenné és erőtlenné tette. „Ellenfelei” álláspontjának elferdített bemutatásával próbálta a hallgatóságot meggyőzni. Whitefield igye-

The Rev. M. Whitefield preaching at Leeds, 1742.

kezett a kérdést békeességben elintézni, és a következőket írta Wesleynek: „Úgy hallom, tisztelt Uram, hogy Ön egy predestináció-ellenes prédikáció kinyomtatását tervezi. Megdöbbenek, ha rá gondolok! Mi lenne más következménye ennek, mint a viszálykodás? ...Az lenne a legjobb, ha mindkét oldal hallgatna.”⁶ Wesley ennek ellenére nagy számban terjesztette ezt a prédikációt. Volt azonban egy ennél nagyobb probléma is Wesley tantételei között. Ő ugyanis hitt a perfekcionizmusban, azaz abban, hogy az ember itt a földön elérheti a teljes bűntelenség állapotát. A Whitefield és Wesley közti nyilvánvaló különbségek miatt Wesley elkezdte megszervezni a metodizmus külön ágát.

Mindezen terhek mellett a hajóúton Whitefield arra használta az időt, hogy az Úr elé vigye szolgálatának hiányosságait. Az önvizsgálat során olyan mélyre került, hogy a munka abbahagyása is felmerült benne. Ám végül az elhívásában megerősödve nemcsak a kálvinista tanok igazsága mellett tett bizonyosságot, hanem kinyilvánította, hogy ezen igazságok az igazi forrásai buzgóságának. 1739. október 30-án a hajó megérkezett Lewistownba. Whitefield ekkor 24 éves volt.

A Nagy Ébredés

Második amerikai útja idejére esett a Nagy Ébredés, amely során Whitefield három evangélizációs körúton prédikált. A Whitefield igehirdetése által kiváltott hatásról Benjamin Franklin, a híres államférfi és tudós így számolt be:

„Whitefield úr nagy adományokat volt képes gyűjteni, mivel ékes-szólásának csodálatos hatása volt hallgatóinak szívére és pénztárcáira, amelynek én is alanya voltam egyszer... Egyik prédikációján vettem részt, amelyet – mint megtudtam – gyűjtéssel akar befejezni, és csendben elhatároztam, hogy tőlem semmit sem fog kapni. A zsebemben egy maréknyi rézgaras, három vagy négy ezüstdollár és öt aranyfont volt. Ahogy Whitefield belekezdett, kezdtem egyre lágyulni, és úgy

döntöttem, odaadom a rézgarasokat. Szónoklatának következő hullámától elszégyelltem magam, és elhatároztam, hogy odaadom az ezüstpénzeket, végül olyan lenyűgözően fejezte be prédikációját, hogy az egész zsebemet a perselybe ürítettem.

[Egyik ismerősöm] elővigyázatosságból már otthon kiürítette a zsebeit. A prédikáció vége felé, azonban olyan erős vágyat éreztem az adakozásra, hogy megkérte a mellette állót, hogy adjon neki kölcsön egy kis pénzt erre a célra.”⁷

Whitefield a korra nem jellemző módon határozottan kiállt a négereket ért bántalmazások ellen. Mindig olyan egyszerűen prédikált, hogy azt az iskolázatlan emberek is megértették. A négerok a lelki igazságokat ismételték egymás között, mindaddig, amíg az ismételtetésekhez először ritmus, majd dallam is társult. Így keletkeztek a spirituálék, amelyek azután a feketék mindennapjainak részévé váltak.

A metodizmus megszervezése, konfliktus Wesley-vel

Második amerikai útjáról visszatérve Whitefield angliai munkáját romokban találta, a predestinációval kapcsolatos előítéletek miatt „hívei” közül alig maradtak páran. Emiatt kiadott egy választ Wesley predestináció-ellenes prédikációjára, melynek stílusa nyílt és határozott, de sehol sem volt sértő vagy durva.

A metodista társaságok ekkor

ugyan még nem alkottak különálló felekezetet, az anglikán egyházon belül működtek, mégis komoly szinten szervezettek voltak. Az egyes „Vallásos Társaságok”-ban külön voltak férfi és női csoportok, és mindegyik élén egy vezető állt. A férfi és női csoportok hetente egyszer találkoztak. A vezetők rendszeresen tartották a kapcsolatot a lelkészekkel, akik így a tagok lelki életét folyamatosan követhették. A rendszer hasonlóképpen működött a nők esetében is. A beiktatott lelkészek felett a főfelügyelők álltak, az egész munkát pedig a „nagy közvetítő”, Whitefield fogta össze, akinek vezetése sokkal inkább személyes életének példamutatásából állt, semmint utasítások osztogatásából. Havonta tartottak konferenciát helyi, negyedévente regionális és évente az egész mozgalom szintjén.

Számos külföldi (amerikai, skót, holland, ír) szolgálata során Angliában újabb és újabb problémák merültek fel, melyek miatt Whitefield egyre inkább azon gondolkodott, hogy miként lehetne a két metodista irányzat közötti rivalizálást megszüntetni. Felvetette az egyesítés ötletét is, ám közeli munkatársai közül ezt többen is elleneztek, mondván, hogy sem Whitefield, sem Wesley nem tudja magát a másíknak alárendelni. Whitefield végül egy óriási önmegtágadást igénylő, ám nem túl bölcs döntésben látta a megoldást: lemondott a Kálvinista Metodista

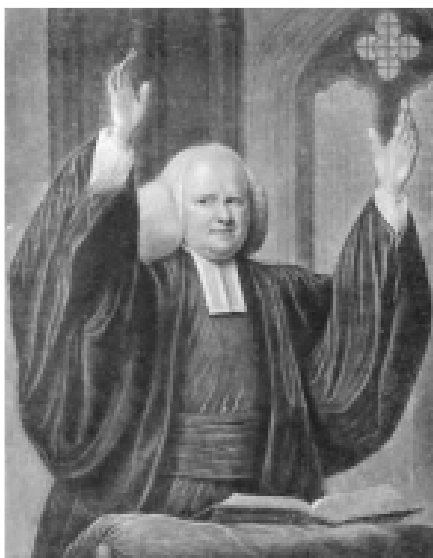
Mozgalom vezetői posztjáról, ezáltal felszabadítván magát a célból, hogy szervezeti korlátoktól függetlenül, „egyszerűen mindenki szolgálja lehessen”. Amikor döntésének okáról kérdezték, így válaszolt: „Tűnjön el Whitefield neve, de Krisztusé legyen dicsőítve. Haljon ki nevem mindenütt, még a barátaim is felejtseken el, ha ezáltal az áldott Jézus ügye előmozdul. Ki Kálvin, vagy kicsoda Luther? Ne törődjünk a nevekkal és pártokkal, legyen Jézus a mi mindenünk mindenben.”

A csőcselék

Bár a metodizmuson belül voltak különbségek, hasonlóság volt abban, hogy az egész mozgalom a csőcselék kedvelt célpontja volt. Egy beszámoló a John Cennick és Howell Harris elleni egyik támadásról:

„A csőcselék a fejünk felé lövöldözött, de olyan közel az arcunkhoz, hogy teljesen feketék lettünk a puskaportól. Nem féltünk, hanem feltártuk mellkasunkat, és azt mondtuk nekik, hogy készek vagyunk az életünket letenni... Akkor egy ágyút szegeztek ránk, amely a bűzölgő csatorna tartalmával volt megtöltve. Amíg Harris testvérre irányították, én prédikáltam, amikor felém fordították, ő prédikált.”

Ehhez hasonlóan Whitefield és a Wesley testvérek ellen is több támadást intéztek. Az Úr kegyelme azonban elkísérte őket, és bizonyágtételeik eredményt hoztak, nemcsak a személyes bizonyágtételben so-

rán, hanem jogi téren is. A lelkészek ugyanis összegyűltek imádkozni, és tanácskozni, és minden társasághoz üzenetet küldtek, hogy imáikban hordozzák a gyűlést. Végül úgy döntöttek, hogy a támadások ügyében lépniük kell, és feljelentették a lázítókat. A bíróság ítéletében a metodisták javára döntött, Whitefield pedig – látva, hogy a bírósági eljárás megfelelő nyilvánosságot kapott – nem követelt további büntetést.

Mindenki szolgálja és az arisztokrácia

A 18. századi angol arisztokrácia jellemzően nem olyan emberekből állt, akik vonzódtak az evangéliumhoz. Legtöbbjük életét az üresség és az istentelenség jellemezte, ivászat, szerencsejáték és erkölcstelenség. Istennek azonban itt is kedves volt munkálkodnia, először egy idősebb nemesasszony, Huntingdon grófnője bízta rá életét egészen Krisztusra. Whitefield a vezetői tisztségéről való lemondása után Huntingdon grófnő egyik lelkésze lett, így alkalma nyílt az arisztokráciát elérni. Persze ez nem ment könnyen Whitefieldnek sem: „Félelemmel és rettegéssel megyek, tudva, hogy milyen nehéz a magas rangúaknak úgy beszélni, hogy megnyerjem őket Krisztusnak.” Mégis a Szent Lélek mindent átformálni képes ereje felhasználta Whitefield szónoki képességét és csiszolt stílusát, hogy az arisztokrácia szívéhez is eljutassa az evangélium üzenetét. Bath grófja, Lady Chesterfield (aki korának egyik legjobb nem hivatásos zenésze volt, Händellel barátkozott) és még mások is többen megtértek prédikációinak hatására. Ezen kívül hallgatta őt David Hume és a királyi család tagjai is. Nemcsak szóban, de a levelezés útján is elért sokakat.

Utolsó évei

Életének utolsó tíz évében sokat betegeskedett, de amikor prédikálni kellett, gyorsan megerősödött, és képes volt teljes lelki-szellemi frissességben az Ige üzenetét szólani. Bár Whitefieldet színdarabokban csúfolták, és obszcén balladákat is írtak ró-

la, ő mégis hűségesen, szeretettel, indulatok nélkül végezte feladatait. Európa több részén segítette a nehéz sorsú keresztyéneknek (pl. Oroszországban a bántalmat szenvedett német lelkészeknek). Romló egészségi állapota ellenére sokat dolgozott: „inkább használdok el, mint rozsdásodjak be” – mondta. 1768-ban elvesztette feleségét, majd a következő évben hetedik, egyben utolsó útjára ment Amerikába. 1770 szeptemberében Bostontól nem messze ismét prédikált. A többszöri figyelemre, miszerint pihennie kellene, az égre nézve ezt felelte: „Úr Jézus, elfáradtam a munkádban, de nem a Te munkádtól. Ha még nem végeztem be pályámat, engedj mennem, és beszélnem még egyszer Rólad a mezőn, hogy megpecsételjem a Te igazságot, hazajöjtek, és meghaljak.” A prédikáció után már épp lefeküdni készült, amikor a ház ajtaja előtt várakozók meglátták, és kérték, hogy prédikáljon nekik. Gyertyával a kezében kiállt, és addig prédikálta Krisztust nekik, amíg a gyertya kialudt. Így aludt ki az ő élete is azon a napon.

Hogyan lehet tehát az Úrnak szolgálni?

Öt rövid pontban összefoglaljuk, amit Whitefield életéből az Úrnak való szolgálatról tanulhattunk.

1. *Helyes tanítás nélkül nem megy.* Mint láthattuk, Whitefield szilárd református tanítása volt az alapja kegyes életének, buzgóságának. Az igazsághoz való ragaszkodás által tette a Szent Lélek hatékonyá prédikációit.

2. *Félszívvel, félelemmel nem megy.* Az Úrnak való szolgálásban szembenállásra vagy gúnyolódásra is számítani kell. Whitefieldnek és kortársainak a bátorsága ékesen bizonyítja, hogy Isten a nehéz helyzetekben is hű marad ígéretéhez: „Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az Ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké” (Zsolt 37,28).

3. *Társak nélkül nem megy.* Bár ebben a cikkben kevés szó esett vele együtt szolgáló társairól, nélkülük Whitefield mégsem tudta volna ezt

a munkát elvégezni.

4. *Szervezés nélkül nem megy.* Érdemes kiemelni, hogy Whitefield sokrétű szolgálata milyen szervezettséget igényelt. A metodista társaságok megszervezése, külföldi útjainak összehangolása, kiterjedt levelezése mind igényelte a tervezést, a pontos időbeosztást és az ahhoz való ragaszkodást.

5. *Hitvalló egyház nélkül nem megy.* Whitefield egész életét végigkísérte az anglikán egyházhoz fűződő viszonyának kettőssége. Metodista társaságokat szervezett, amelyek szinte önálló gyülekezetekként működtek, azonban a formálissá vált anglikán egyháztól mégsem bírt elszakadni. Ráadásul lemondásával Wesley irányítása alá került az egész metodista mozgalom. Mindezek következtében a metodizmus whitefieldi ágából mára nem sok maradt. Egyedül Whitefield walesi szolgatársának, Howell Harris-nek gyülekezetei élnek tovább ma is Wales-i Presbiteriánus Egyházként, de ők már korábban is viszonylag elszigetelten működtek. Ezen kívül minden más metodista egyház sajnálatos módon vagy liberális vagy arminianus.

Szabó Péter András

Jegyzetek

¹ Idézi Arnold A. Dallimore: George Whitefield, 30. old.

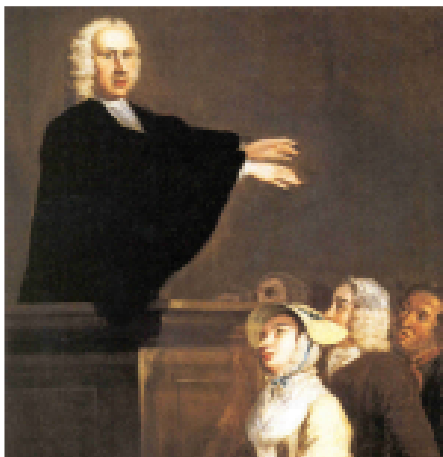
² Ugyanő, 37. old.

³ Ugyanott

⁴ Ugyanő, 55-57 old.

⁵ Ugyanő, 68. old.

⁶ Ugyanő, 82 old.

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket”

Az emberek nagy többsége együtt érez a kisgyermekes szülőkkel, mivel tudják, hogy milyen gondokkal szembesülnek nap mint nap.

Egy kisgyermek nevelése, a róla való gondoskodás nagy felelősséget, állandó munkát, heti 7 napi feladatot, és folyamatos harcot jelent. 6 napi 0-24 órás, embert próbáló készenlét, fáradság, kényelmetlenség és gyerekírás után az anyukáknak az Úr napján is különféle kellemetlenségekkel kell szembenézniük. Sokan fel is teszik maguknak a kérdést: „Miért is kell nekem a gyülekezetbe vinni őt?”

Amikor az anyuka belép a gyülekezeti terembe, elmond egy csendes imát, hogy a gyerek viselkedjen jól, az igehirdetés pedig ne legyen túl hosszú. Elkezdődik az istentisztelet. Miközben az anyuka orrot és könnyeket töröl, pelenkát cserél, és fegyelmez, próbál részt venni az éneklésben, követni az imádságot és az igehirdetést. Sokfelé kell figyelnie, és különböző nehéz helyzetekkel, kisebb-nagyobb balesetekkel megküzdenie. A kisgyerek részére ugyanis a gyülekezeti terem is izgalmas kalandok színtere: az énekeskönyv fehér lapjai csak úgy vonzák a színes ceruzát, a persely tökéletes tárolója a kis teherautónak, és az egy helyen tárolt játékok is – ott-honról hozott társaikkal együtt – a lehető legnagyobb területet „akarják” elfoglalni a helyiségben. De, kedves szülők, ne csüggedjétek, inkább gondoljatok a következőkre.

- Isten előtt kedves a családok igaz szívből jövő, bár nem tökéletes istentisztelete.
- Gyermekiteknek kifejezetten javára van a fegyelem és az, amit az istentiszteleten az igehirdetésből és a keresztyén közösség tagjainak viselkedéséből látnak, hallanak, és tapasztalnak.
- A gyerekek, hacsak nem hango-

san rosszkodnak, távolról sem zavarják annyira a többi testvért, mint azt gondoljátok.

- Mások figyelmét kevésbé köti le a gyerekzaj, ha félreeső, a kijáráshoz közel lévő helyen ültök.
- A többiek valóban megértik a helyzeteket, különösen azok, akik már túl vannak gyermekeik felnevelésén, és titeket látva visszaemlékeznek azokra az időkre, amikor ők voltak ugyanebben a helyzetben.
- Vessétek jól a szívetekbe, hogy a gyülekezet közös istentiszteletén rátok is nagy szükség van.
- Imádkozzatok azért, hogy azok a kezek, amelyek most kisautót tolnak, vagy babát fésülnek, egyszer majd Isten országának magjait hintsék.

„Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből! Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házad ajtófélfáira és kapuidra!” (5Móz 6,5-9)

Az E-mail Ministry alapján fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Van-e üdvösséged?

Tudom, ma sokkal több és fontosabbnak tűnő kérdés foglalkoztatja az embereket. Lehet, hogy valaki most szembesül először ezzel a kérdéssel, mert magának sem tette fel, és mások sem tették fel neki. Valószínű, hogy sokan nem is értik ezt a kérdést.

Mégis, Isten Igéjét vizsgálva azt láthatjuk, hogy ez nem egy mellékes kérdés. Sőt, a Biblia ezt a legfontosabb kérdésnek tartja: van-e üdvösséged? Hiába nyered meg az egész világot, ha a lelked elkárhozik. Hiába a jó befektetés, hiába nyered el a régióta áhított munkahelyet, pozíciót, ha a lelkednek nincsen üdvössége.

Ez a kérdés mindig aktuális. Mit jelent üdvözülni, és mi az üdvösség alternatívája? S egyáltalán: hogyan lehet elnyerni az üdvösséget?

Mit jelent az üdvösség hétköznapi értelemben?

A Bibliában ez a szó egy veszélyes vagy fenyegetett helyzetből való szabadulást, megmenekülést jelent. A Biblia első részében, az Ószövetségben gyakran fordul elő ez a kifejezés ilyen értelemben. Egy betegségből való felgyógyulás, szorongatott helyzetből való szabadulás ill. az ellenségtől való megmenekülés mind olyan igei példák, amelyeknél ez a szó szerepel. Ez az „üdvösség”, vagyis szabadulás Istenhez fűződik. Isten a Szabadító. Ő szabadította meg Dávid királyt az ellenség kezéből, Dánielt az oroszlánok verméből és Jónást a cet gyomrából. Az Ószövetségben Istennel megismerkedni annyit jelent, mint az Üdvözítővel, vagyis a Szabadítóval megismerkedni.

Isten szabadításának legnagyobb példája az Ószövetségben szinte mindenki számára ismerős: a zsidó nép Egyiptomból való szabadulása. Több mint 400 évig volt a választott nép Egyiptomban. Ez nem továbbképzés volt, hanem rabszolgaság. A rabszolgáknak nem voltak jogaik, csak munkájuk. Szabadságuk-

tól megfosztva kellett dolgozniuk, és uruknak rendelkezésére bocsátaniuk teljes lényüket. Isten választott népe siránkozott, és imádkozott sanyarú sorsa miatt. Isten meghallgatta imádságukat, és kimentette őket az egyiptomi fogságból. Mózes használta fel ebben a szabadításban. Mózes kivezette a népet Egyiptomból, de a fáraó hadseregével utánuk nyomult. Isten akkor is megmentette őket, mert a Vörös-tenger vizét kitéváltotta, így Isten népe száraz lábbal kelt át a tengeren. A fáraó viszont csapataival együtt odaveszett.

Ez volt tehát az üdvösség általánosságban, amikor valamilyen fizikai veszélyből, bajból történt a megmenekülés Isten által. A kifejezés tehát feltételez egy szorongatott helyzetet, egy súlyos betegséget, egy életveszélyes szituációt, amiből történik a szabadulás. Van azonban a szónak egy másik értelme is.

Mit jelent az üdvösség lelki/vallási értelemben?

Az alap gondolat itt is marad: egy veszélyes helyzetből, bajból kell megszabadulni. De milyen veszélyes helyzetben van az ember lelki értelemben? Milyen baj az, amiből meg kell szabadulnia?

Először is azt szeretném világossá tenni, hogy ez az üdvösség vagy szabadulás nem egy testi, földi szabadulás. Ez az üdvösség nem foglalja magába az anyagi jólétet, egy magasabb társadalmi pozíciónak az elnyerését, a testi gyógyulást vagy minden fizikai nehézségtől való megszabadulást. Ez az üdvösség nem azt jelenti, hogy minden társadalmi igazságtalanságtól megmenekülök. Nem azt jelenti, hogy megemelik a fizetésemet vagy nyugdíjamat, vagy meggyógyulok a betegségeből. Ezek is megtörténhetnek, ha Isten úgy akarja, de az üdvösség nem erről szól. Itt egy lelki üdvösségről, szabadulásról van szó.

Jézus Krisztus a világ Üdvözítője. Ezt olvassuk a Bibliában: „És mi láttuk, és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül” (1Jn 4,14). Jézus Krisztus azért jött, hogy a világ Megmentője, Üdvözítője legyen. Sok emberrel találkoztam már, akik noha elismerték Jézus felettébb nagyszerű voltát, mégis sajnálattal nyilatkoztak megváltó munkájáról: „Próbálta megváltani ezt a világot, de nem sikerült neki.” Úgy gondolom, ez a félreértés abból adódik, hogy az emberek nem értik, miért jött Jézus a földre. Azt gondolják, azért jött, hogy megszüntesse a világon az igazságtalanságot, a szegénységet, a betegséget és minden fizikai nyomorúságot. Jézus kortársai is ezt hitték. De Ő nem ezért jött. Hanem miért?

Amikor József el akarta bocsátani menyasszonyát, mert kiderült, hogy várandós, angyal jelent meg, és ezt mondta neki: „József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, a Szentlélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezed annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből” (Mt 1,20-21). Három igazságot is megláthatunk ebből az utolsó mondatból: *egyrészt*, hogy Krisztus

a Szabadító; *másrészt*, hogy Ő a bűnből szabadítja meg az embert; *harmadrészt* pedig, hogy Ő nem mindenkit szabadít meg, csak az Ő választottait. Csak akkor fogjuk megérteni Jézus küldetését, ha ezt a három dolgot figyelembe vesszük, és akkor nem fogunk csalódní Benne.

Mi az a nagy baj tehát, amiben van az ember? A BŰN. Azt írja a Biblia, hogy minden ember bűn alatt van. „Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is. Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm 3,9-12).

Ez tehát a legnagyobb baj, amiben van az ember, és amiből szabadulnia kell. Nagyobb baj a szegénységnél, nagyobb baj a munkahelyi problémáknál, nagyobb baj az elviselhetetlen szomszédnál. Az ember fellázadt, és vétkezett Isten ellen, de magától nem tudja megoldani ezt a problémáját. Napról napra növeli adósságát Istenel szemben. Isten adott tíz parancsolatot, amit betölteni nem tud, áthágni viszont annál inkább. És a bűn csak gyűlik, csak gyűlik. Ahány nap, annyszor több lehetőség, hogy vétkezzen Isten ellen gondolataiban, szavaiban, cselekedeteiben.

De miért olyan nagy baj az, hogy az ember bűnös?

(1) *Isten haragszik az emberre bűnei miatt.* „... nyilván van az Istennek haragja mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják.” (Róm 1,18) A bűnnek egyik megnyilvánulása az, amikor az ember okosabbnak tartja magát Istennél, és Isten igazságát visszautasítja a saját hazugságával. Amikor azt mondja, hogy a Biblia csak egy emberi könyv, és nem fogadja el azt annak, ami: az Isten szava. De ez csak egyik módja annak, ahogyan az ember vétkezik Isten ellen. Még sokféleképpen vétkezik: Isten helyett magát imádja vagy

egyéb bálványokat, a vasárnapot nem szenteli meg, Isten nevét képmutató módon használja, a tekintélyt nem tiszteli, gyűlölködik, hazudik, lop, irigykedik, paráználkodik, stb.

Isten azonban szent Isten, aki haragszik a bűnre. Minden bűn újabb haragot jelent. Minél több bűn, annál több harag. Ahogyan az ember gyűjti a bűneit, úgy gyűjti magára az Istennek haragját is. És lesz egy nap, amelyet a Biblia a harag illetve az ítélethirdetés napjának nevez (Róm 2,5). A Szentírás utolsó könyvében, a Jelenések könyvében olvassunk Isten haragjának hét poharáról,

ról, amelyet Isten kiönt a világra az utolsó időben. Nyilván ez Isten haragjának egy jelképes leírása, de azt mindenképpen megláttatja velünk, hogy Isten lát minden bűnt, és nem rezenéstelen arccal figyeli a földi eseményeket és az ellene elkövetett bűnöket. Egyszer megtelik Isten haragjának pohara. S azon a napon azok, akik nem nyertek üdvösséget, meg kell, hogy igyák ennek a pohárnak a tartalmát, mely olyan bőséges lesz, hogy egy örökkévalóság szükségére a kiűritéséhez.

(2) *Isten megbünteti a bűnt örökkévaló büntetéssel.* Ez a halál. Nemcsak lelki, nemcsak fizikai, hanem örök halál. „... a bűn zsoldja halál” – mondja a Szentírás. (Róm 6,23) *Az üdvösség alternatívája tehát a kárhozat.* Ez az a nagy baj, ami fenyeget minden embert, akinek nin-

csen üdvössége. Ez az a nagy veszedelem, amely felé visz a széles út. Ezért mondja Jézus, hogy „menjtek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak” (Mt 7,13). Emberek százai, ezrei, milliói haladnak ezen a széles úton a veszedelem felé. S az út végén Isten haragja várja őket. Az út végén az örök kárhozat, Istennek örökké tartó igazságos büntetése vár rájuk.

Júdást a Biblia a veszedelem fiának nevezi. Talán te is a veszedelem fia vagy. Talán te is a kárhozat felé haladsz. Talán te is Isten haragját gyűjtöd a harag napjára. Ha nincsen üdvösséged, akkor nincs más lehetőséged, csak az örök kárhozat s a pokol, a kárhozat helye.

Lehet, hogy azzal nyugtatod magad, hogy téged nem fenyeget ez a veszély. Azt mondod, te nem ilyen úton haladsz. Vigyázz, int Isten Igéje: „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja” (Péld 16,25). Bizonyosodj meg, hogy jó úton haladsz-e vagy sem, nehogy becsapd magad, nehogy meglepődj, amikor az út végére érsz.

Erről szól tehát az üdvösség, a bűnből és a bűn következményéből való szabadulásról. Isten haragja alól és az Ő igazságos ítélete alól való szabadulásról. A ma élő bűnös embert Istennek nem Egyiptomból, a cet gyomrából vagy az oroszánok verméből kell kiszabadítania, hanem a bűn és a Sátán rabságából. Ezt az üdvösséget hozta el Krisztus. Nos, már csak egy kérdést kell megválaszolnunk.

Mi módon lehet üdvözülni?

Ha valaki egy kicsit is felmérte a veszélyt, bűneinek ideig és örökké tartó következményeit, bizonyára keresni fogja a módját annak, hogy ezt a nagy veszedelmet elkerülje, Isten haragjától megmeneküljön. Természetesen az is megtörténhet, hogy valaki nem veszi komolyan a

Bibliában leírtakat, és nem készül fel az Istennel való találkozásra. Mondhatja valaki, hogy butaság az egész, egy kicsit el vannak itt túlozva a dolgok. De mégis, ha van valaki, akit foglalkoztat a kérdés, most azokért szeretném megválaszolni azt, hogy hogyan lehet üdvözülni, hogyan lehet megmenekülni Isten haragjától. Ez az a kérdés, amit feltett az első században egy börtönfelügyelő is Filippi városában: „Uram, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek” (ApCsel 16,30).

Nos, erre a kérdésre már nagyon sok rossz válasz született. A rossz válaszokban van valami, ami közös: az önmegváltás. Az ember még mindig becsapja magát, és azt hiszi, hogy erkölcsös élettel, jó cselekedetekkel, vallásossággal, meditációval vagy különféle más praktikákkal meg tudja váltani magát. Ez viszont az az út, amelyet az ember jónak hisz, de a kárhozatba visz. Az

üdvösséget nem lehet emberi eszközökkel megnyerni. Más út vezet oda. A bűnnek és következményeinek a problémáját egyedül Isten tudja megoldani.

Pál apostol a helyes választ mondta a börtönfelügyelőnek: „Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe” (ApCsel 16,31). Nem a titkos ismeret, nem a különféle misztikus praktikák, nem az erkölcs vált meg, hanem egyedül Jézus Krisztus. Ő a világ Üdvözítője, Ő a világ Megváltója. Jézus Krisztus szabadíthat meg a bűnből és a bűn minden következményéből, Isten haragjától és az eljövendő ítélettől. Egyedül Ő tud megmenteni a kárhozattól. Ő tud téged is az üdvösség gyermekévé tenni. „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa (ÜDVÖZÍTSE) a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1,15)

Jézus Krisztus áldozata engesztelő áldozat volt az emberek bűneiért. Azért halt meg, hogy Isten igazságos haragját kiengesztelje, és az Istent megbékéltesse az emberrel. Egy dolgot kell tenned: meg kell szünnöd magadban bízni, és hinned kell Jézus Krisztusban. Be kell látnod, hogy nem tudod magadat megváltani, üdvözíteni. És senki más nem tud: egyedül Jézus Krisztust nevezi a Biblia Üdvözítőnek.

Az üdvösség készen van. Ez az örömhír. Van Isten az égben, aki meg tud szabadítani. Ugyanaz az Isten, aki megszabadította Izrael népet Egyiptom földjéről, téged is meg tud szabadítani a bűn átkából, rabságából és következményéből. Mert noha a bűn következménye az örök halál, azonban „az Isten kegyelmi ajándéka ... örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6,23).

Sikó Mihály

A legjobb barát

Tegnap este összevitáztál a barátoddal. Megkeményítetted a szívedet, és úgy döntöttél, hogy ma nem beszélsz vele.

Ő mosolyog rád. Te fortyogsz magadban, és a fogaidat csikorgatod. Ő jó dolgokat mond rólad másoknak. Te vádak és pletykákat terjesztesz róla. Ő megpróbál veled beszélni. Te leteszed a telefont, eltolod magadtól. Ő úgy gondol rád, mint nagyszerű barátjára. Teszerinted ő egy borzasztó ember. Ő levelet ír neked, amelyben szép közös emlékeket idéz fel. Te leírod neki minden sérelmedet, ami valaha is volt vele szemben. Mélyen a szívedben tudod, hogy valóban sajnálja a történeteket. De benned csak a sértődöttség és a gyűlölet van.

Másnap egy kis levél jut el hozzád, ami ezt írja.

Kedves József!

Próbáltalak elérni tegnap, de nem akartál velem beszélni. Szerettem volna veled jó dolgokról beszélni, de nem akar-

tál meghallgatni. Mosolyogni akartam rád, hogy feloldjam a feszültséget, és megoldjuk a problémát.

De most már azt hiszem, hogy késő. Meg fogok halni.

Este rosszul lettem, és egyre rosszabb - a régi betegségem.

Nagyon sajnálom, hogy nem tudtunk találkozni tegnap. Itt vagyok a kórházban, innen írok neked. Azt hiszem, betölt az időm.

Őszintén sajnálom, hamarabb kellett volna elmondjam, hogy megértelek téged és az érveidet. Te vagy a legjobb barátom. Mindig emlékezni fogok rád.

Sok szeretettel,

István

Egy pillanat alatt más színű előtted a világ. Rohansz a kórházba, hogy beszélj vele, de már csak az édesanyját találod a folyosón. Kezei betakarják könnyes arcát, csöndben imádkozik.

De már késő. Elkéstél. Kétségbeesetten arra gondolsz, hogy bárcsak ne lettél volna olyan keményszívű,

bárcsak beszéltetek volna idejében, bárcsak kibékültetek volna, és bárcsak elbúcsúzhattál volna tőle.

Az emberi kapcsolatokban vannak jobb, és vannak nehezebb idők, de meg kell tanulnunk azonnal bocsánatot kérnünk, és megbocsátanunk. Nem várhatunk a másakra, a probléma rendezését nekünk kell kezdeményeznünk. Mert soha nem tudjuk, hogy mikor lesz már késő.

„Ha haragusztok is, ne vétkeztek: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek.” (Ef 4,26-27)

„Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasa van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat.” (Mt 5,23-24)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is...”

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem.” (Zsolt 23,4)

A halál mindenkit megrendít, főleg, ha közvetlen hozzátartozóját veszíti el az ember. Édesapám négy éve halt meg, hirtelen, váratlanul szívinfarktusból. Emlékszem, fel sem fogtam, mikor közölték velem a tragédia hírét. Gondolataim összevissza jártak, kérdések gyötörték: Nem látom többé, csak odaát? Vajon hová került, a pokolba? Vagy talán a mennybe?

Tudtam, ezt senki sem tudja megválaszolni. Mindig is tudtam, hogy van menny, van pokol és egy mindenható Isten. De az Úr Jézusról, a megváltásról, a keresztről, a bűnbánatról, a bűnbocsánatról szinte semmit. Vagy ha hallottam is, nem jutott el a szívemig.

Nem vagyok egy érzékeny típus, inkább mindig én vigasztalom, s erősítem a másikat. De akkor gyengébb, fogékonyabb lettem érzelmi-
leg. Később világosodott meg, hogy a Megváltóm készítette elő a talajt (lelkem), felszántotta mélyen, hogy a mag jó földbe essen, és erős gyökere-
t erresszen.

Sokan jöttek hozzám a munkahe-
lyemre részvételt nyilvánítani, beszél-
getni, kíváncsiskodni. Bár kívülről
erősnek tűntem, de valójában senki
és semmi sem csillapította érzelmei-
met. Egy alkalommal utcabeli ismer-
ősöm hozott be egy könyvet, mely-
nek címe: Istennek beszéde élő és ha-
tó, és Trausch Liza igehirdetések
gyűjteményét tartalmazza. E könyv
sorain keresztül ismertem meg az
Úr Jézust. Akkor döböntem rá,
mily mérhetetlenül bűnös, mocskos
senki vagyok, hogy csak halált érde-
melnék. Lassan kezdett kinyílni a
szemem a valóságra. Átértékelődött
bennem minden, amit egykor fon-
tosnak tartottam. Rájöttem, hogy az
mind haszontalan és múlandó,
hogy nem az e világra kell berendez-
kedni, mert az csak átmeneti és mú-
landó. Hanem az azt követő életre,
mely örökké tart.

Mikor megtudtam, hogy minden
kegyelemből van, semmi érdemem
sincs, és kiválasztott engem Krisztus-
ban a Mennyei Édesatyám már a vi-
lág teremtése előtt, ez először ledöb-
bentett, majd szívemet hála és bol-
dogság töltötte el. Bár tudom, ha a
nap minden percében hálát adnék az
Úrnak, az is kevés lenne. Hálából az
életem adtam át neki. Boldog vagyok,
hogy mily hatalmas Uram van. Minél
jobban ismerem, annál inkább vágyó-
dom utána, jelenlétére. „Lelkem hoz-
zád vágyódik éjjel, teljes szívből keres-
lek téged.” (Ézs 26, 9)

S minél jobban vágyódom je-
lenlétére, annál inkább szeretnék
hasonlítani Őrá. Nehéz a küzdel-
mem az óemberrel szemben. Sok-
szor elkeseredek, elcsüggedek, de
ekkor Pál szavaival vigasztalódom:

„Mert tudom, hogy nem lakik én
bennem, azaz a testemben jó, mert
az akarás megvan bennem, de a jó
véghezvitelét nem látom. Mert gyö-
nyörködöm az Isten törvényében a
belső ember szerint. De látok egy
másik törvényt az én tagjaimban,
mely ellenkezik az elmém törvényé-
vel, és engem rabul ad a bűn törvé-
nyének, mely van az én tagjaim-
ban.” (Róm 7, 18-25)

Ambrusné Kropf Györgyi

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van...” (Róm 8,28)

Vallásosság vagy hit? Családunk-
ban sok lelkész akad. Nagypapám Vi-
lonyán volt lelképásztor, keresztszü-
leim Dunavecscén, testvérem keresz-
szülei Sárbogárdon. Nagymamám
kiskoromtól fogva tanított bibliai
történeteket tesómnak s nekem, és
együtt imádkoztuk esténként az
„Én Istenem, jó Istenem” című imád-
ságot. Miután édesanyám is meg-
tért, ővele is imádkoztunk, s kötele-
ző volt minden vasárnap istentiszte-

letre járni, ami persze nem volt ká-
romra. Pedig a Walt Disney Com-
pany pont akkor vetítette nagyon ér-
dekfeszítő és tanulságos meséit. Las-
san megtanultam Istentől kérni – a
dolgozatokra nem tanultam eleget,
s Istentől vártam a csodát. Egyre ka-
maszodtam, s már ez a fajta „hit”
is kezdett a süllyesztőben elmerül-
ni. Magamban akartam bízni, Isten-
ben csak akkor, amikor nagy baj
volt.

2005 nyarán, egy horvátországi
rajztábor alkalmával megismertem
egy csodálatos teremtet, Fannit.
Tábor után hétvégeként együtt sé-
tálgattunk, s beszélgettünk. (Ekkor
már jártam Szilárd bácsi hitmélyítő
alkalmaira.) Azt hozzáteszem, hogy
a Padányi Bíró Márton Római Kato-
likus Gimnáziumba jártunk mind-
ketten, Fanni és én. Sok mindent
hallottam, de a tiszta evangéliumot
nem. Szilárd bácsinál pedig csak azt

hallottam meg, hogy mi baj van a pápával, a szentekkel és a bálványokkal, de amit Krisztus váltságshaláláról mondott, azt nem, amit oly buzgósággal hirdetett, s kőkeményen harcolt az Ő dicsőségéért. Fannival sok szép emléket hagytunk magunk után. 100%-osan biztos voltam a dolgomban. Aztán beszélgettem vele a katolicizmus hibáiról, nem volt tőle oda. Szeptember végén elmeséltem, mit érzek iránta. Ő nem érzett semmit. Ennyi? Ennyit ér az én erőfeszitésem és az akaratom? Hiába szeretem, ha ő nem szeret engem. Teljesen elvesztettem önmagam felett az uralmat, egy hatalmas úr tátongott bennem, valami nagyon hiányzott, de nem tudtam, hogy mi. Magamba zuhantam. Vergődtem, mint hal a szatyorban. Morcosan feküdtem az ágyamban, s a fehér falat figyeltem... Szóval a 100%-ból 0% lett.

Testvérem, Balázs, érezte, hogy valami nincs rendben velem. Felhívott, elmondtam a kínos történetet. Isten tudta mindig is, mire van szükségem. Kellett ez a „hanyattesés”, mert különben nem figyeltem volna oda Reá s az Ő akaratára. Szegény testvérkém, próbált vigasztalni, nehéz fába vágta a fejszóját. De Isten képes a legkeményebb szívet is megpuhítani. Testvérem szájából elég volt egy ige is, s a jég megrepedt:

„... akik Istent szeretik, minden a javokra van...”

Gondolkoztam, valóban így van? Felháborodtam, és méltatlankodtam, hogy ez hogyan lehet a javomra, hisz nincs jó hatással az idegrendszere. Majd még többet gondoltam ezen az igén. Nem tudom, miért pont a hátulját néztem, s nem az elejét. Valóban szeretem Istent?

Hoppá?! Hol maradt eddig Isten? Elfeledkeztem Róla? Most bezeg megint eszembe jutott. Hogy lehet? Csak nem bajban voltam, és szükségem volt a segítségére? Mennyiszer vagyok még most is így. Jól megy dolgom, és esetleg elfelejték Néki hálát adni, s nem dicsőítem.

Reméltem, Isten megmutatja a kiutat. Elkezdtem figyelmesen hallgatni cd-n Szilárd bácsi igehirdetését. Most már figyelemmel hallgattam. Hosszú lelki harcok közepette összeállt a kép, hogy milyen helyzetben vagyok Isten színe előtt. Megértettem, hogy nekem nem az a bajom, hogy van-e barátnőm vagy nincs, ez fáj, vagy az fáj, hanem az lett a legnagyobb kérdésem, hogy mi lesz, ha én meghalok. Kárhózzára fogok jutni, mert Isten előtt bűnös vagyok, s ha tetszik, ha nem, Isten meg kell, hogy büntesse a bűnt, mert Ő igazságos. A büntetésem kárhózzat.

Aztán megláttam Isten szeretetét és irgalmát. Csodálatos és felülmúlhatatlan, amiben megmutatkozik az Ő kegyelme és szeretete.

Egyik igehirdetésben szépen volt illusztrálva: egy nap a börtönben ülő bűnös embert – aki várta a halálos ítélet végrehajtását – megszánta az ítélelhozó bíró. Odaállt elé a kivégzés napján, s közölte vele, hogy kifizeti helyette az árat. Mivel a büntetés halálbüntetés volt, nem lehetett készpénzzel kifizetni. A bíró önmaga ment a kivégzésre. Kifizette az árat. Milyen lesz ezek után ez a nyomorult, láncaitól megszabadított ember? Csakis hálás. Nincs semmi érdeme. S miután meglátta, mi volt az ár, elgondolkodik, hogy hogyan fog ezek után élni. Ugyan-így én is bűnös ember vagyok, te is, és minden ember. Isten pedig úgy szeretett, hogy elküldte egyszerűen Fiát, Jézus Krisztust, akit megaláztunk, és keresztre kellett mennie a bűneink miatt. Krisztus mindazokért meghalt, akik hisznek Őbenne, s követik Őt, s azok nem veszhetnek el. Ez tölt el hálával, s ha ez a hála tölti el a szívemet, akkor ez a hála kitölti azt a légüres teret, ami a szívemben ott tátongott, amit a röpké világi öröme nem tudnak betölteni.

S mit jelent Krisztust követni? Olvassuk el a következő igehelyet: Luk 9,23-26.

Ezeket a verseket olvasva kicsit elhagyott a buzgóság. Isten ilyen zsarnok lenne? Tagadjam meg magam? Mi lesz a vágyaimmal, a világ adta lehetőségekkel, örömeikkel, szórakozással?

Rossz a kiinduló pont. Isten igazságos, és szereti az Ővéit, s biztos, hogy nem akar rosszat annak, akiért az Ő egyetlen Fiát, Jézus Krisztust adta. Nem tudom, kit szeretett jobban, engem vagy Krisztust...? Úgyhogy ha elvesztem világi életemet Őérette (ami szerintem azt jelenti, hogy felvállalom, hogy esetleg kinevetnek, vagy bolondnak, örültnek vagy együgyűnek tartanak, mert igyekszek Neki tetszeni azzal, hogy hallgatok az Ő szavára, ami ellenkezik a világi szokásokkal, felfo-

gással), nem lesz káromra, mert ez egy dicsőséges harc. Isten bölcsőbb, mint én, és érdekes az Ő bölcsességére hallgatni (Péld 9,10). Bíznom kell Istenben, mert Ő jobban tudja, mire van szükségem, mi jó, és mi nem jó (Péld 5,6). Emlékezni kell arra az ígéretre is, hogy Isten nem próbál meg erőmön felül. Ha magamban bízik, úgy fogok járni, mint Fannival (hogy nem jártam vele, hiába akartam). Az érzéki ember nem figyel Istenre, azt hiszi, okosabb Nála, nincs szüksége Rá. Ezért van olyan káosz a világban...

Tanuljunk meg bízni Istenben. S kérjük Őt, hogy erősítsen a hitünkben. Nem szabad csüggednünk, ha nem lesz egykettőre sikerélményünk, ez lassú folyamat, a megszentelődés egy életre szóló ajándék, tele próbával, kudarccal, sikerrel, melyek által erősödni fog a hitünk. Sokszor el fogunk bukni, de csak egy valaki van, akihez odafordulhatunk, bocsánatot és megújult erőt kérhetünk: Krisztus. Szépen lassan vezetni fog, egyengetni fogja az utunkat, és tanítgat. Ha a tanítványokat nézzük, hányszor meg lettek szidva, hogy miért hitetlenkednek, pedig ők közvetlenül ismerték Jézust, látták a két szemükkel, s mégsem tudtak bízni. Ez azért mégse biztasson bennünket hitetlenségre, mert nézzük meg őket később, Pált, Pétert, Jánost és a többieket, mennyi szenvedést tűrtek Mesterükért boldogan és hittel. Nekünk is kell még növekednünk. Van alapja, hogy reménykedjünk, mert Isten mondta, hogy amit elkezd, azt be is végzi. S amit mond, az úgy van, mert Ő maga Igazság.

S aki Istent szereti, minden a javára van, még a kudarckok is. Ámen.

Szántó István

Az emberektől való félelem

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy Ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen... Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemészti tűz.”

(Zsid 12,1-2; Zsid 12,28-29)

Jelen írás témája annyira ismerős jelenség, hogy nem szorul különösebb bemutatásra. Ez pedig nem más, mint az emberektől való félelem. Mindannyian küszködünk ezzel a problémával, és egyszerűen fogalmazva az istenfélelem harcol a szívünkben folyamatosan az emberfélelem ellen. A fenti ígerész a hithősök fejezte után következik, amikor mindenki felteszi magának kérdést: És én hogyan lehetnék ilyen? A választ pedig ezekben a versekben olvashatjuk. Nem imádkozni kell a hithősökhöz, de tekinteni kell rájuk, mint bizonyosságokra, mint tanúkra, akik ebben a harcban megállták a helyüket Isten kegyelméből. Vagyis lehetséges, hogy ne éljünk az emberektől való folyamatos félelemben. Miért nem teszünk bizonyosságot? Mert félünk az emberektől. Miért teszünk bizonyosságot? Mert félünk az emberektől. Miért nem mérünk sportolni? Mert félünk az emberektől. Miért sportolunk? Mert félünk az emberektől. Hogyan is van ez? Hadd illusztráljam az emberekre való figyelmet egy történettel. 10. osztályos lehettem, és egy szavalóversenyen vettem részt a gimáziumunkban. Nagy tömeg. Egész végig azon iz-

gultam, hogyan fogok kiállni, hogyan fogom mondani. Végre ott volt lehetőség. Kiállhattam. Mondtam, mondtam, és egyszer csak elvágta a filmet. Nem tudtam tovább a verset. Kínos volt. Egyszer csak az egyik tanár nő megszólalt: Tudjuk, hogy tudod, csak hát ilyen ez a lámpaláz, menj helyre, és majd újra elmondod. Lassan balagtam helyre. Mit gondolhat mindenki rólam? Végül lehetőség nyílt, hogy újra elmondjam. Elmondtam hibátlanul. Majd vártam az eredményhirdetést. Nem hiszem, hogy én kapom az I. díjat, mégiscsak belesültem, mondogattam. Ha pedig nekem adnák, mit mondanának mások. Hogy lehet egy ilyennek adni? Mit szólna a legjobb barátom, aki a fő esélyes volt, a tanárok kedvence, és a színművészetire készült gyerekkora óta. Jött az eredményhirdetés. I. díj: Bagoly Gyula. Jelképes volt nyilván. Ez az, ettől rettegetem. Kínos volt, nem tudtam örülni. Vajon mit gondolnak rólam? Biztosan azt hiszik, hogy protekciós vagyok. És láss csodát! Mielőtt a tömeg elszéledne, összeülnek a tanárok, beszélgetnek, és kihirdetik, hogy meggondolták magukat. Mégiscsak a barátom fogja kapni az I. díjat,

én pedig a másodikat, mert hát tény, ami tény, jobban mondtam, de mégis kétszer kellett elmondanom. Örvendtem ennek? Nem. Azon gondolkoztam, hogy na, most mit gondolnak rólam. Csak második? Pedig nem megérdemeltem volna? Milyen égő! El kellett telni egy kis időnek, míg megértettem, hogy nem minden az embereknek való megfelelni akarás. Egyszerűen: nem működik. Lassan már azt sem tudod, hogy kinek akarsz tetszeni. Pedig mindig van valaki, akinek nem tetszel.

1. Ismerd fel, hogy az emberektől való félelem a Biblia és a te életednek is egyik fő témája.

„El ne csüggedjétek lelkeitekben elalélván”

Ez az emberfélelem sok helyen témája a Bibliának. Ha pedig e szerint élsz, a vége mindig a csüggedés, a depresszió, sőt, a lelki rosszullét. Milyen szépen fogalmaz a magyar fordítás: „lelkeitekben elalélván”.

Ha az emberekhez méred magad, mindig ott lesz a félelem. Ez nyilván abból a tényből fakad, hogy bűnösök vagyunk, ez a bűnösség pedig szégyennel jár. Ezt a szégyent pedig el szeretnénk rejtteni az emberek elől. Ezért nem tudunk őszinték lenni. Tudod azt, hogy felfedhetnek, és meg szégyeníthetnek. Ez az, amitől menekül minden ember: senki sem akar megszegényülni. Ez a szégyen persze néha jogos, de van, amikor nem az: amikor jó dolgok miatt szégyenkezünk. Mit szólnak, ha kiderül, hogy én egy ilyen könyvet olvasok, vagy ha kiderül, hogy gyülekezetbe járok. Ha Isten igazságait képviselni akarsz, akkor ne számíts tapsviharra. Ezért nem osztanak itt díjakat. Vedd tehát tudomásul, hogy elutasíthatnak, kigúnyolhatnak, és igazságtalanul megvethetnek. Ezért mondja az Ige, hogy nézz Jézus kigúnyolására, nehogy elalélj. Miért, milyen volt Jézus? Sok mindent el lehet róla mondani, de egyet biztos nem, hogy embereknek akart volna megfelelni. Jézus mondta:

„Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a

dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” (Jn 5,44)

Még a farizeusok és mások is felismerték, hogy Jézus nem hízelegni akar, vagy karriert csinálni. Azért hagyta ott az állást, és lett hajléktalanná, mert egy biztos üzenete volt Istentől. Ezt mondták:

„Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel.” (Mt 22,16)

Jól mondták, ez Jézus volt. Hiszen neki nem volt szüksége az emberekre, Ő Isten volt. Jó, de Ő is emberként élte át. Őt is bántotta Júdás árulása, Péter tagadása és a tanítványok gyávasága. De aki Jézusra tekint, az lehet Hozzá hasonló. Akinek szívében Jézus él, annak lehet bátorsága. Így például Pál apostol:

„Mert most embereknek engedek-é avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.” (Gal 1,10)

Lássuk meg, hogy bátrak és szégyenlősek egyaránt vétkesek ebben a bűnben. Ott van például Péter, ő nem volt szégyenlős. Mégis egy kislány előtt sem merete felvállalni Jézust. Azt azonban olvassuk a levelében, hogy Isten kegyelméből változott meg ő is, és mondhatta:

„És kicsoda az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljétek, se zavarba ne essétek; Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben.” (1Pt 3,13-15)

2. Azonosítsd, hogy életed mely területein erősödött fel ez a félelem az emberek miatt.

„Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől.”

Gondold át, hogy Jézus milyen támadást szenvedett el a bűnösöktől, és mégsem adta föl. Gondolkozz el azon, hogy életed mely területein nyilvánul meg az emberektől való félelmed. Hiszen ez néha nehezen felismerhető. Néha szép köntösbe bújzik, és feltétlen jó akaratnak

mutatja magát. Miben ismerhető ez fel? Néhány példa erre.

- Állandóan felelősnek érzed magad másokért – nem gondold, hogy ez a nagy felelősségvállalás néha éppen abból fakad, hogy tetszeni akarsz másoknak, hogy bizonyítani akarsz nekik, és megfelelni a szemükben?
- Mások problémáját akarod megoldani – ez a nagy serénység mások problémáinak orvoslásában szintén jelentheti azt, hogy nem a problémák és megoldásuk, hanem valójában az érdekel, hogy miként tekintenek rád mások.
- Belefáradsz abba, hogy mindig te adsz, de te nem kapsz – ez a zsörtölődésben ismerhető fel, hogy te mennyi mindent megtettél, de bezzeg ezért te semmit nem kaptál. Ez legalább a nyílt elismerése annak, hogy a mások kedvében járásért és a magad büszkeségére tettél dolgokat.
- Mások hibáztatása – ez akkor történhet, ha nem jöttek össze a terveid, ha nem az a kép alakul ki rólad, amire számítottál.
- Úgy érzed, hogy nem értékelnek, nem becsülnek meg, nem értenek meg eléggé – ezt mondogatni világosan tükrözi a bölögetést arra, hogy amit te jónak látsz, az mindenek felett való. Hányan siránkoznak úgy, hogy őket nem tartják annyira jónak, mint amennyire ők magukat gondolják. Ha azonban ezért élsz, soha nem is fognak olyan jónak tartani.
- Szégyelled, hogy ki vagy – ez is világosan tükrözi, hogy nem tudsz elszakadni mások rád vonatkozó véleményétől. Persze nem azt mondom, hogy ez lényegtelen, mert valóban nem árt, ha feltűnik, ha pl. sokan rosszat mondanak rólad.
- „Nem az vagy, akinek gondold magad, sem akinek mások gondolnak, hanem akinek gondold, hogy mások gondolnak téged.” Nos, ez a magukkal fog-

lalkozó emberek csapdája. Tudatosítani kellene, hogy az vagy, akinek Isten gondol.

- Aggódsz, hogy mit gondolnak mások rólad most – az ilyen aggodalmaskodás világosan tükrözi ezt a magatartást.
- Fenyegetni, zsarolni, könyörögni, manipulálni – ha nem az általad kívánatosnak tartott kép alakult ki rólad másokban, és ezekhez az eszközökhöz folyamodsz, akkor világos, hogy bár erőszakosan próbálsz érvényt szerezni akaratednek, mégis az emberek kedvéért teszed ezt.
- Gyakran megsértődsz, de nem mondd el – ez is világos jele: nem szólni semmit a sérelmeinkről, haragudni azokra, akik nem díjaztak valamiért, vagy nem a mi elvárásaink szerint szóltak.
- Mártírnak érzed magad.

Nos, ezek után mit mondhatunk? Próbáld meg minél pontosabban meghatározni, hogy az életed mely területein és milyen formában fordul elő ez a magatartás, és nézz Istenre és az Ő Igéjére:

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim – ők botlanak meg, és hullanak el. Ha tábor fog körül, nem félek szívem; habár had támad reám, mégis őbenne bízom én. Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét, és gyönyörködhessen az ő templomában.” (Zsolt 27,1-4)

Amint láthattuk, az emberektől való félelem legtöbbször szavaktól való félelem, szavaktól és nem Istentől. Véleménytől való félelem.

3. Azonosítsd be, hogy életed melyik területén erősítették fel ezt a félelmet a világ előítéletei.

„Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen.”

A világ számos előítéletet sugall, amit néha gondolkodás nélkül elfo-

gadunk, vagy elfogadtunk korábban, és azután csodálkozunk, hogy miért akarunk embereknek annyira tetszeni.

- Személyes identitásunk meghatározása – ki a sikeres a világ szemében? Akinek pénze van, jól néz ki, egészséges, fitt, és rajonganak utána. Vagyis a mai híres emberek, sikeres sztárok identitását kívánják legtöbben. Mégis, az emberek 99%-a nem az, és nem is lesz azzá.
- Isten-érzés – az Istenről való hamis feltételezés, hogy ha Isten valós, akkor valamilyen nagy élményben kell Őt megismerni, és erről beszámolni, hogy mindenki ámuljon. Nos, ha nincs ilyen nagy élményed, akkor esetleg ismét úgy látod, hogy nem tudsz annyira megfelelni.
- Magunkról alkotott feltételezés, miszerint alapvetően jók vagyunk. Ezért fájdalmas minden olyan felismerés, amiből kiderül, hogy mégsem vagyunk annyira jó lelkészek, sem tagok, sem testvérek, sem szülők, sem barátok.
- Pszichológiai szükségünk – a világ azt mondja, hogy szükséged van elfogadásra, szeretetre, biztonságra, összes fizikai igényed kielégítésére, a hatalom érzésére stb. Ugyanakkor az Ige azt mondja, hogy legjobban Istenre van szükséged, és min-

den mást ráadásként kapsz meg, ahogyan Isten kirendeli, mivel Ő tudja, hogy mi szolgálja a te javadat.

4. Értsd meg, hogy mi az Isten félelme, és növekedj ebben.

„Mert a mi Istenünk megemész-tő tűz.”

A félelmet két dolog űzheti ki. Egy nagyobb félelem vagy a szeretet. Ezért kell meglátni, hogy az emberfélelemtől való szabaduláshoz, Isten félelmére van szükség, mert az egy nagyobb félelem. „Aki Isten féli, senki emberfiától nem kell félni.” Csodáld tehát Istent, és lásd meg Őt Teremtőként és Megváltóként.

- Teremtő hatalma – nem indít félelemre, hogy Ő teremtette azt az embert is, akinek te épp meg akarsz felelni? Ő, aki egy pillanat alatt elnémíthatja a tengert, aki fenntart mindent?
- Szentségének szépsége – nem indít félelemre Isten tökéletes jósága, igazsága? Minden tulajdonságának összhangja? Nincs benne semmi disszonáns, Őbenne minden tökéletesen szép. Leginkább egy ilyen tökéletes szépségű Jézusnak kellene megfelelned.
- Szeretetének ereje – hogyan lenne lehetséges, ha nem éreznéd szeretetének erejét, ha nem tudnád, hogy megbocsátott?

Pl. egy muzulmán nőnek mennyit kell gürcölni a Paradicsomért.

- Haragjának tüze – emlékeztessen erre az a tűz, amely Isten szívében lángol. A szent harag, mely lángol minden bűn, képmutatás és megalkuvás ellen. Lehet, hogy éppen az ellen az ember ellen is, akinek megfelelni vágysz.

5. Vizsgáld meg, hogy vágyaid hol voltak túl nagyok (nagy emberek, nagy vágyak, kis Isten).

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörmöztető bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.”

Egy valakire van igazán szükségünk, és ez Jézus. Helyette mi pedig a mi vágyainkat azokhoz igazítjuk, akiknek megfelelni akarunk. Csodálkozol, hogy ezek az emberek olyan nagyvá lettek a szemedben? Mert nagy dolgokban akarsz megfelelni nekik.

A bűn a szükségünket emberekkel és tárgyakkal tölti be. A hit szükségünket Krisztus által tölti be. Ezért tegyünk félre minden bünt, amely akadályként jelentkezik, és minden ólálkodó bünt. Ha vágyaink túl nagyok, akkor ilyen hatalmas akadályokká válnak. Egyszerűen nem tudunk túljutni rajtuk. Ezek a vágyak hol rövid idő alatt nőnek ki mintegy a földből nagy akadályokká, hol pedig kisebb bűnökben évenként keresztül ott ólálkodnak, és azután nőnek ki magukat.

6. Örvendez, hogy Isten megbocsátott, eltörölte bűneid, és betöltött szeretetével.

„Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, kereszttel szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

Nézz Jézusra és az Ő szeretetével, aki felvállalta a szenvedést érted. Ő a te hited fejedelme és célba juttatója. Ő kereszttel szenvedett érted. Ő a példa neked is, hogy miként kell vállalnod azt, hogy ne mindig azt tedd, ami az embereknek kedves. Persze, az nem okoz olyankor örömet. De te

kints előre hittel az eljövendő örmre. Az Istennek engedelmes élet mindig örömet von maga után, még akkor is, ha ez azonnal nem látható is. Jézus is előretéte az előtte álló örmre, és vállalta a kereszttel. Persze, ha csak barátaidért teszel meg valamit, helyeslésük és elismerésük által nyersz egy pillantnyi kis örmöt, de ez múlandó, és nagyon hamar kiderül, hogy milyen felszínes örm volt ez. Olyan ez, mint a drog: újra és újra azt kell tenned, és mondanod, ami nekik tetszik, hogy nyerj egy aprócska kis örmöt. Isten azonban az örmkivaló örmöt adja eléd engedelmességed zálogaként. Már most megtapasztalhatsz valamit abból a lelki örméből, ami azzal jár, hogy a világban népszerűtlen igazságot felvállalod.

7. Függj az emberektől kevésbé, de szeresd jobban, és szolgálj nekik többet Isten szerint.

„Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel.”

Természetesen az eddig elmondottakat nem elég csak tudni, gyakorlatba is kell azokat ültetni.

1. Tekints a mozdíthatatlan országra, amely már tied hit által.
2. Adj hálát mindenért, és ettől a hálától vezérelve kezdj el cselekedni.
3. Szolgálj másoknak, de nem az ő elvárásaik szerint, hanem Istennek tetsző, kegyes módon és szent félelemmel.

Könyörülj ellenségeiden. Szeresd az idegent. Szeresd a testvéredet, és törekedj az egységre. Sorolhatnánk még, hogy hányféleképpen lehet szolgálni, de most talán nem is szükséges egy hosszú listát összeállítani. Tegyé Istennek tetsző dolgokat Istennek tetsző módon másokért. Ha teljes szívvel és teljes lélekkel az Ūrnak szolgálsz, el fog maradni életedből az embereknek való megfelelni akarás. Jobb ezt mielőbb elkezdni.

Bagoly Gyula

Kegyelem

A fiú egyenes háttal, feltartott orral és kihívóan, ökölbe szorított kézzel állt az igazgató szobájában.

– No, hadd legyünk már túl rajta – mondta. Az igazgató ránézett az ifjú lázadóra, és fejét ingatva azt kérdezte:

– Fiam, hányszor voltál már itt? – Nyilván nem elégszer, he-he – válaszolta a rebellis gúnyos mosollyal.

– És mindannyiszor megkaptad a büntetésedet, ugye? – hunyorított az igazgató.

– Ja, persze, mindannyiszor, ha éppen ezt akarja tudni – düllesztette ki a mellét a gyerek. Na, gyerünk, essünk már túl rajta, akármit is talált ki, most is állok elébe, mint mindig.

– És nem hatott rád, hogy következőleg visszatartson a rosszkódástól.

– Még mit nem! Azt csinálom, amit csak akarok! És csinálhat akárki akármit, nem akadályozhat meg semmiben.

Az igazgató a tanárhoz fordult:

– Ezúttal mit tett?

– Verekedett. Megütötte a kis Tomit, belelökta a homokozóba, és belenyomta az arcát a homokba.

– Miért csináltad ezt? – kérdezte az igazgató. Mit ártott neked Tomi?

– Semmit, csak nem tetszett, ahogy rám nézett, mint ahogy az se tetszik, ahogy maga néz rám.

A tanár arca megfeszült, és már épp meg akart szólalni, de meglátta az igazgató nyugodt arcát, aki egy finom mozdulattal leintette. Az igazgató egy pillanatig figyelte a mákvirágot, majd higgadtan megszólalt:

– Ma, drága fiam, eljött a napja, hogy megtanuld a leckét a kegyelemről.

– Kegyelem? Ez valami ósrégi dolog, amiről az olyan öreg emberek szoktak beszélni, mint maga? Semmi szükségem a maga kegyelmére!

– Ő, de igen – suttogta az igazgató a bűnös arcát fürkészve. De még mennyire, hogy szükséged van rá.

A gyerek csak állt ott flegmán, és szenvtelenül nézett az igazgatóra.
– A kegyelem ki nem érdemelt jóindulat és meg nem érdemelt irgalom. Nem tehetsz semmit, hogy megszerezd, mert ingyen adott ajándék. Nem azt kapod, amit valójában megérdemelsz.

A fiú kissé zavart lett.

– Akkor most nem büntet meg? Csak úgy elenged?

Az igazgató ránézett az ellenszegülőre.

– Nem büntetlek meg, és majd elmehetsz.

– Egyáltalán semmi büntetés? – sandított a vétkező az igazgatóra. Még akkor sem, ha megvertem Tomit, és belenyomtam az arcát a homokba?

– Nos, a büntetés természetesen nem marad el. Rossz, gonosz dolgokat tettél, de minden cselekedetnek megvannak a maga következményei. Lesz büntetés. A kegyelem nem ürügy vagy mentség a bűnre!

– Persze, persze, tudom – szólt egy félvigyorral kölyök, és kinyújtotta a kezét. No, hadd haladjunk.

– Hozza a pálcát, kérem – bólított az igazgató a tanárnak.

Amikor a tanár visszajött a pálcával, az igazgató előjött az asztala mögül, odament a gyerekhez, lassan megfogta annak kinyújtott kezét, visszatolta, és ezt mondta neki:

– Számold.

Ekkor kinyújtotta a saját kezét, és odafordult a tanárhoz:

– Kezdje.

A pálcá lesújtotta a kinyújtott kézre. Csatt! A bűnös összerezte, és egy nagyot ugrott. A döbbenet kiült az arcára.

– Egy – suttogta.

Csatt!

– Kettő – rebegette.

Csatt!

– Három! – visította most már. Nem hitte el, amit látott. Az igazgató szótlánul állt, és szilárdan tartotta a kezét.

Csatt!

– Négy! – könny fakadt a szeméből.

– Elég! Most már elég! – kiáltotta.

A pálcá újra és újra lesújtott az igazgató sebesedő kezére.

– Nem, elég, ne többet, kérem! – könnyögött a fiú. Ezt én érdemlem! – kiabálta sírva.

Amikor a pálcá „elvégezte a dolgát”, végül megállt.

Az igazgató homlokáról izzadságcseppek gördültek le. Odahajolt a zokogó gyerekhez, mélyen belenézett a szemébe, és megsimította az arcát.

– A kegyelem...

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az Ő sebei által gyógyultatok meg.” (1Pt 2,24)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Az Isten előtt kedves böjt

Isten Igéjét olvasva előbb vagy utóbb találkozunk a böjt kérdéskörével is. Ezenkívül a hétköznapi életben is könnyen szembe találhatjuk magunkat a böjt gondolatával, gyakorlatával.

Napjaink élvezetközpontú társadalma számára a böjt nem túl elterjedt gyakorlat, de még nem tűnt el teljesen. Ha nem is túl gyakran, de manapság is találkozhatunk olyan emberekkel, akik vallásos meggyőződésükből fakadóan esetenként böjtölnek.

Jelen írásban azt szeretnénk vizsgálat tárgyává tenni, hogy milyen az Isten előtt kedves böjt. Mindenekelőtt azért, mert ha valaki vallásos meggyőződéséből fakadóan böjtöl, az nem feltétlenül jelenti azt, hogy ez kedves is lesz Isten előtt.

A Bibliában található példákat arra, hogy Isten egyeseket megfedd azért, ahogyan gyakorolják a böjtöt (pl. Ézs 58,3-14, Zak 7,1-14). Habár ők azért gyakorolják a böjtöt, hogy Isten jótetszését elnyerjék, mégis inkább Isten haragját vonják magukra általa.

Isten Igéje jóváhagyja a vallásos indíttatásból vállalt böjtöt, sőt, figyelmünkbe ajánlja azt, de nem mind egy, hogy mi célból és hogyan élünk vele.

A böjt az Isten előtt való kedvességének eszköze?

Nagyon sok ember azt gondolja, hogy igyekszik jókat cselekedni, imádkozni, bizonyos időközönként lemond bizonyos ételekről, és ezzel Isten előtt elfogadhatóvá teszi ma-

gát. Az Isten előtt vállalt áldozathozatalokat kiegészíti a böjttel, és reméli, hogy ezekért az áldozatokért Isten elfogadja őt. Egyfelől tudja, hogy ott vannak az ő bűnei, de ezek ellensúlyozásaképpen különféle áldozatokat hoz, többek között böjtöl. Reméli, hogy Isten látja ezeket az áldozatokat, és ezért cserébe majd felmenti a bűneinek büntetése alól, sőt, elfogadja majd őt az örök életre.

De Isten Igéje, a Biblia határozottan tanítja, hogy a böjtölés nem mozdítja elő a mi Isten előtt való megigazolásunkat. A böjtölésnek nincs bünt eltörlő vagy érdemszerző ereje. Ezt az igazságot talán a farizeus és a vámszedő története szemlélteti legjobban (Lk 18,10-14). A farizeus különféle áldozatokat ho-

zott, remélvén, hogy ezek által Isten előtt elfogadható lesz, többek között rendszeresen böjtölt. De a történetből egyértelműen kiderül, hogy a farizeus áldozatvállalása nem tette őt Isten előtt kedvessé és a büntől szabaddá. A bűn kérdése sokkal súlyosabb annál, hogy pusztá ételmegevonással ellentételezhető lenne.

Ha le is mondunk különféle étellekről, akár rendszeresen gyakorolva is ezt az áldozathozatalt (például péntekenként soha nem eszünk húst), az még nem fog Isten előtt kedvessé tenni minket. Isten Igéje szerint a bűnért csak egyféleképpen lehet fizetni. A bűn büntetése a halál (Róm 3,23), és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat (Zsid 9,22)! A bűn eltörlése csak akkor történhet meg, ha vér folyik, és a halál bekövetkezik. Vagy a miénk vagy a Krisztusé! Ha egész életünkben böjtölnénk is (és valami csoda folytán nem halnánk éhen), Isten előtt akkor sem tudnánk ezzel a bűneinket semlegesíteni. A Szentírás alapján ezzel sem tudnánk az örök életre méltóvá tenni magunkat.

Isten előtt elfogadhatóak csak a Jézus Krisztus áldozatába vetett hit által lehetünk. Jézus eleget tett az isteni igazságnak az Ő halálával: volt vérontás is és halál is! Sőt, egy életen keresztül engedelmeskedett helyettünk, és érdemeket szerzett az Ő népe számára!

Ha az Isten előtti igazságot és békességet keressük, akkor az Jézus Krisztus által érhető el, és nem a böjt áldozatvállalásával. *„Megigazulván azért hit által békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”* (Róm 5,1)

Ha valaki még nem békült meg Istennel Jézus Krisztus által, akkor a vallásos indíttatásból gyakorolt böjtölése csak a hamis vallásosság példait gyarapítja. De ha már megbékültünk Istennel a Jézus Krisztusba vetett hit által, akkor az életünkben lehet Isten előtt kedves szerepe a böjtnek.

Az Isten előtt kedves böjt

A böjt szerepe Isten népének életében megfigyelhető úgy az Ó-

mint az Újszövetségben. Isten népe a nagyobb megpróbáltatások, különleges események idején az Isten elé való járulásnak, megalázkodásnak velejárójaként rendszeresen gyakorolta a böjtöt is.

Amikor Isten népét valami nagyon megterhelte, amikor valami nagyon nagy nyomorúságnak néztek elébe, amikor különösebb módon kiáltottak Istenhez, akkor az imádságot társították azzal is, hogy lemondtak bizonyos ételek fogyasztásáról. Az Isten előtt való megalázkodásuk, az Istenre való utaltságuk jeleként nem éltek azokkal az ételkkel, amelyekkel amúgy nyugodtan élhettek volna (Bír 20,26, 1Sám 7,6, 2Sám 1,12, 2Sám 12,16, 2Krón 20,3, Ezsd 8,23, Neh 1,4, Eszt 4,3, Zsolt 35,13, Dán 9,3, Jóel 1,14, ApCsel 13,2).

De a böjt nemcsak az étellekről való lemondást jelenti, hanem lehet lemondás bármilyen fizikai dologról, jogos előnyről annak érdekében, hogy a lelkiekre nagyobb hangsúlyt helyezhessenek. Nem élek azzal, amivel amúgy Isten törvénye szerint nyugodtan élhetnék. Lehet ez étel, de lehet még sok más dolog is, ami közel áll hozzám, amivel amúgy élhetnék, és amiről a lemondás valóban áldozathozatal számomra. Például az 1Kor 7,5-ben arról olvasunk, hogy a férj és a feleség közös megegyezéssel hozhat olyan dön-

tést, hogy a testi együttlét idejét egy rövid időre feláldozzák a közös imádságra (vagy: Jóel 2,15-16 is). Lemondanak arról, ami Isten ajándéka, amivel amúgy élhetnek Isten törvényének keretén belül.

Böjt az, amikor lemondok arról, amivel élhetek törvényesen, amit szeretek, amihez ragaszkodom – a célból, hogy az így felszabadult időt különös módon is Istennek áldozzam, a lelkiekkel törődjek, imádkozzak. Le lehet mondani ételről, italról, de valamilyen kedvtelésről is. Ha például valaki nagy előszeretettel csüng a számítógépen, az elhatározhatja, hogy ezt az időt inkább imádsággal tölti. Ez a lemondás is egyfajta áldozathozatal, egyfajta böjt.

Az, hogy lemondok valamiről, amit amúgy sem szeretek, nem kifejezetten tekinthető böjtnek. Ha valaki amúgy sem szereti a csokoládét, és már egy éve nem evett egy falatot sem, az nem igazán nevezhető böjtnek. Ha csak emberek ámitására törekedünk, akkor esetleg beválna az ilyen dolog is, de Istent nem lehet félrevezetni.

Bármiről is mondunk le, bármennyi időre is, a hangsúly nem azon van, hogy emberek előtt dicsekedjünk vele. Ha Isten előtt kedves módon akarunk böjtölni, akkor az, hogy miről és mennyi időre mon-

dunk le, egy köztünk és Isten közötti kérdés. A farizeusok is bűntöltek, és ebből nagy ügyet csináltak az emberek előtt megfélemlítve arról, hogy a bűntölés az Isten elé járulás keretén belül történik. Ezért is tanította Jézus azt, hogy: *„Mikor pedig bűntöltök, ne legyen komor a nézések, mint a képmutatóké, akik eltörzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bűntölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat. Te pedig mikor bűntölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg; Hogy ne az emberek lássák bűntölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván”* (Mt 6,16-18).

Ha valamiről rövidebb vagy hosszabb ideig lemondok, akkor a hangsúly ne azon legyen, hogy az emberek előtt ezzel dicsekedjek, és próbáljak nagynak tűnni. A bűnt nem a büszkeséget és a felfuvalkodottságot kell táplálja – hogy én jobb vagyok másoknál, én másoknál nagyobb áldozatot vállallok. A bűnt az Isten előtt való megalázkodás velejárója kell legyen, ezért elég, ha a *mit, hogyan és meddig* köztem és Isten között marad!

De a lemondásnak ezen túl mutató célja is van! Lemondok ezekről, hogy a lelkieknak helyet biztosítsak. Akárcsak a munka nyugalom napi félretételének, úgy a bűntnek is célja van. Nem az a lényeg, hogy nem dolgozom, hanem azzal a céllal teszem félre a munkát, hogy most kizárólagosan a lelkiekkel foglalkozzak. Lemondok valamiről, amivel amúgy élhetnék azért, hogy több időt szánjak az imádságra. Mivel Isten népe ezt nem tartotta szem előtt, és miközben bűntölt, a kedvteléseit üzte, Isten fel is róttá ezt nekik (Ézs 58,3).

Sőt, nemcsak a kedvteléseimről mondok le, hanem ami még hangsúlyosabb Isten Igéjében, a bűnt idején még inkább lemondok a bűnről. Miközben lemondok valamiről, amivel nyugodtan élhetnék Isten törvénye szerint, ezzel párhuzamosan még kevésbé élek azzal, amivel

amúgy sem élhetnék, mert Isten törvénye ezt megtiltja. Ha megvonom magamtól azokat a dolgokat, amelyekkel egyébként élhetnék, akkor sokkal inkább tartsam távol magamtól a bűnt, amivel pedig egyébként sem élhetnék. Ha arról is lemondok, amivel amúgy élhetnék, akkor még inkább azzal a lelkiülettel igyekezzek lenni, amire Isten elhívott. Még inkább buzgólkodjak azokban a dolgokban, amelyekre Isten felszólított!

Erről sokan, sokszor megfélemlítettek már. Lemondtak arról, amivel amúgy nyugodtan élhetek volna, és megtartották az életükben azt, amiről bűnt nélkül is le kellett volna mondaniuk – a bűnt. Az Ézs 58,3-14 versei is ezt a magatartást osztorozzák. Miközben Isten népe bűntölt, olyan dolgokat tűrt meg az életében, amelyeknek amúgy sem adhattak volna helyet, mert Isten törvénye megtiltotta azokat. Nem éltek azzal, amivel amúgy élhetek volna, de közben nem szorgoskodtak abban, amire Isten felszólította őket. Egyfelől bűntöltek, és elvárták azt, hogy Isten meghatárdjon ettől! De miközben bizonyos ételektől megtartóztatták magukat, addig az így felszabadult időt azzal töltötték, hogy kedvteléseiknek hódoltak, és egyre inkább elmerültek a bűnben! Miközben megvonták maguktól az ételt egy bizonyos időre, aközben kizsákmányolták az atyafiaikat környékükön. Először az Isten előtt nem kedves bevételi forrásról kellett volna lemondjanak, és utána arról, amivel Isten törvénye szerint amúgy élhetek volna helyes módon is. Miközben megvontak maguktól bizonyos ételeket, amelyekkel amúgy nyugodtan élhetek volna, aközben az egymással való kapcsolatukat nem rendezték, egymás közt versengtek, perlekedtek – holott ezt még akkor sem szabadott volna megtűrjék, amikor épp nem bűntöltek! Isten parancsolatait lábbal tiporták, s közben még büszkének is voltak arra, hogy ők milyen rendszeresen bűntölnek! Méltatlankodtak, hogy Isten miért nem hallgatja meg őket, hisz még bűntöltek is rengeteget – hát mennyire méltóak

őket arra, hogy Isten meghallgassa őket!

Azonban Isten ezt mondja erre a magatartásra: *„Hát nem ez-é a bűnt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazság köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjetelek? Nem az-é, hogy az éhezőknek megszeged kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelet látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtisd magadat?”* (Ézs 58,6-7)

Ugyancsak ez a témája a Zakariás könyve 7. részének is. Kezdtetek el egyszer abban buzgólkodni, amire amúgy is felszólítottalak titeket! Mondjatok le mindenekelőtt arról, amit parancsolatként is megtiltottam! És ha ebben buzgólkodtok, akkor ezt kiegészíthetitek azzal, hogy időszakonként lemondtok azokról a dolgokról is, amelyekkel amúgy nyugodtan, törvényesen élhetnétek! De nehogy azt gondoljátok, hogy egynéhány ételtől való megtartóztatás helyettesítheti a bűn elleni harcot és az Istennek odaszánt életet!

A bűnt emlékeztethet arra is, hogy a bűn miatt azt is elveszíthetem, amivel amúgy nyugodtan és törvényesen élhetek. Az Istentől függetlenedett ember nemcsak azzal akar élni, amit Isten törvénye lehetővé tesz, hanem azon kívüli dolgokkal is. S a végeredmény sokszor az, hogy még azt is elveszíti, amivel amúgy élhetett volna. A bűn miatt sokan jutottak szűkölkedésbe, nélkülözésbe, hogy azután már azzal sem rendelkeztek, amivel törvényesen élhetek volna.

A bűnt arra is emlékeztethet, hogy mi az, amit a bűn miatt elveszíthetünk, és hogy milyen az, amikor ezekkel a dolgokkal már nem élhetek.

Ahogy eme írás elején kihangsúlyoztam, az Isten előtt kedves bűnt azzal kell kezdődjen, hogy megbékülünk Istennel, az Ő Fia, az Úr Jézus Krisztus által. Ezt követően azzal kell folytatódjon, hogy az életünket odaszánjuk Istennek, és harcolunk a

bűn ellen. Buzgólkodunk abban, amire Isten felszólított, és lemondunk arról, amit Ő megtiltott. És ezzel párhuzamosan szóba jöhet az is, hogy lemondunk bizonyos dolgokról, amelyekkel amúgy nyugodtan élhetünk, mint Isten ajándékaival.

A bűjt kérdése egyébiránt nem közömbös dolog, hiszen szerepéről olvashatunk mind az Ó-, mind mind az Újszövetségben. Láthatunk példákat az egyéni bűjtre és a közösségi bűjtre is.

Az Ószövetségben leggyakrabban akkor láthatjuk a nagy bűjt jelenlétét, amikor Isten népét valamilyen nagy veszély fenyegette, például nagy haderővel támadt rájuk valamilyen nép (Bír 20,26, 1Sám 7,6). Imádkoztak Isten szabadításáért, és ezt társították azzal, hogy lemondtak bizonyos dolgokról. Megfigyelhetjük a bűjt jelenlétét Eszter könyvében is, amikor a zsidó nép tömeges lemészárlásának veszélye fennállt (Eszter 4,3-16). Bűjtől, és imádkozik Dávid király, amikor a gyereke megbetegszik, és úgy tűnik, hogy meg fog halni (2Sám 12,16). Bűjtől Izráel népe, amikor a babiloni fogságból készül hazaindulni. Tudatában vannak, hogy egy nagyon hosszú, sok veszéllyel teli, kockázatos út áll előttük. Isten oltalmáért könyörögnek, és ehhez kapcsolódik a bűjt (Ezsd 8,21-23).

Indokolt az imádság társítása bűjttel, hogyha valamilyen nagy megpróbáltatás előtt állunk, ha kü-

lönleges kéréseket viszünk Isten elé. Amikor Nehémiás tudomást szerez az Izráelben uralkodó siralmas állapotokról, akkor Isten elé viszi ezt a kérdést imádkozván és bűjtölvén (Neh 1,4).

Szintén Nehémiás könyvében láthatjuk, hogy Isten népe ráébred arra, hogy milyen távol kerültek mindattól, amire Isten elhívta őket. Isten előtt vallást tesznek a bűneikről, könyörögnek Isten irgalmáért, és imádságaik mellé a bűjtöt is társítják (Neh 9,1).

Indokolt a bűjthöz való folyamodás a bűnbánat és a megtérésért való könyörgés esetén is. Jóel könyvében maga Isten szólítja fel a népet arra, hogy térjenek meg: sírással, megalázkodással és bűjtöléssel. *„De még most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzám teljes szívetek szerint; bűjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjetek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas Ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt.”* (Jóel 2,12-13) Amikor Dániel próféta rájön, hogy a babiloni fogság Isten által megígért ideje lejárt, akkor imádságban Isten elé járul. Megvallja saját és népének bűneit, az imádsághoz a bűjtöt kapcsolja, és könyörög Isten ígéretének beteljesedéséért, a babiloni fogságból való szabadulásért (Dán 9,3).

Szolgálatát kezdetét megelőzően Jézus is elvonul a pusztába, és 40 napig bűjtöl, és imádkozik (Mt 4,2).

Mielőtt kiválasztaná tanítványait, és elkezdené igehirdetői szolgálatát, imádsággal és bűjttel készül erre. Mielőtt Pál apostolt és Barnabást kiválasztaná a missziói munkára, a gyülekezet imádkozik, és bűjtöl, hogy Isten előtt kedves döntést hozzanak (ApCsel 13,2).

Különös fontosságú események kapcsán közösségek is meg lehet egyezni, hogy egy gyülekezet az imádság általi Isten elé való járulást kiegészíti az adott imakérésekhez kapcsolódó bűjttel.

Mivel a történelem folyamán sokan helytelen módon éltek a bűjttel, ezért manapság sokan teljesen mellőzik azt. Ők úgy gondolják, hogy mivel egyedül Krisztus érdemeiért járulhatunk Isten elé, a bűjtnak már nincs szerepe a mai személyes keresztyén ill. a gyülekezeti életben.

Mi is valljuk azt, hogy egyedül Krisztus érdemeiért járulhatunk Isten elé, de ez nem jelenti azt, hogy az Újszövetség idején ne lenne helye a bűjtnak. Jézust megvádolták a farizeusok, hogy tanítványai nem bűjtölnek olyan buzgón és gyakran, mint maguk a farizeusok, amire Jézus azt válaszolta, hogy lesz majd idejük bűjtölni, amikor a vőlegény nem lesz már velük (Mt 9,14).

De ez még akkor sem jelentette azt, hogy az Ő tanítványai számára semmi szerepe nem volt a bűjtnak.

Egy alkalommal a tanítványok nem tudtak meggyógyítani egy beteget, akin aztán Jézus segített. Meg is kérdezték a tanítványok, hogy miért nem boldogultak ők ebben az esetben. Jézus azt válaszolta nekik: *„Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bűjtölés által”* (Mt 17,21).

Az, hogy nagyon sokan tévesen értelmezik, és használják a bűjtöt, nem jelenti azt, hogy emiatt teljesen mellőznünk kell annak gyakorlatát. Élnünk kell vele, mert Isten Igéje igen sok helyen beszél róla, de arra is figyelünk kell, hogy Isten előtt kedves módon gyakoroljuk.

Mivel Isten Igéjében igen gyakran előforduló cselekményről van

Eszter és Márdokeus
(Aert de Gelder festménye)

szó, Isten népe ma sem mondhat le róla egy legyintéssel. Ha Isten Igéjében azt látjuk, hogy a böjt minden időben elterjedt gyakorlat volt Isten népe körében, akkor a mi keresztyénségünk sem lehet mentes tőle.

Isten előtt való elfogadtatásunk egyedül Krisztusért és az Ő érdemeiért van. Imádságaink meghallgatásának a kiérdemlője is egyedül Krisztus – ezért is kérünk mindent az Ő nevében. De ha Isten Igéjét vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy igenis van szerepe és fontossága a böjtnek.

Isten Igéje nem írja elő, hogy milyen időközönként tegyük ezt, pl. minden pénteken vagy nagypénteken. Nem is tehetjük kötelezővé sem a gyakorlásának időpontját, sem a lemondás tárgyait (pl. pénteken soha nem enni húst).

Isten Igéje nem írja elő ponto-

san, hogy miről és mennyiről mondjunk le. Így semmi létjogosultsága nincs olyan sokakra vonatkozó, kötelező és állandó érvényű előírásoknak, amely minden péntekre vagy a húsvétot megelőző hetekre vonatkozóan tiltja a húsfogyasztást. Lemondhat valaki a húsról is, de lemondhat a böjtös ételekről is. Lemondhat egy rövid időre mindenről, de lemondhat egyes dolgokról is. Hozhat olyan elhatározást, hogy egy fél napig, egy napig semmit nem eszik, de olyat is, hogy csak a felét annak, amit amúgy szokott.

Isten Igéje nem határozza meg azt sem, hogy mennyi időre mondjunk le dolgokról. Ezért a Szentírás alapján nem támasztható alá az az elképzelés sem, hogy a böjtnek legalább 24 óráig kell tartania, mint-hogy annak a lelki cél nélküli próbál-

kozásnak sincs sok értelme, amivel egyesek kísérleteztek, hogy bírják-e evés nélkül tovább, mint amennyit Jézus – azaz 40 napig.

A böjt az Úr előtt önként vállalt áldozathozatal, Isten és köztünk meghozott elhatározás, aminek a feltételeit a körülmények szem előtt tartásával mi magunk döntjük el. Lemondunk arról, amivel amúgy élhetnénk Isten törvénye szerint.

Összefoglalva tehát a böjt csak akkor lehet kedves Isten előtt, ha azt az Ő Igéjének útmutatásai alapján gyakoroljuk, Előtte kedves lelkülettel. A lényeg az, hogy Isten előtt kedves módon, Isten dicsőségére igyekezzünk ezzel is élni!

Szász Attila

Keresztyén „fogások” a stressz csökkentésére

- Sose végy kölcsön a jövőtől: ha azon aggodalmaskodsz, ami holnap esetleg bekövetkezhet, és nem következik be, akkor hiába aggodalmaskodtál; ha pedig bekövetkezik, akkor kétszer aggodtál.
- Imádkozzál.
- Minden nap tarts személyes csendességet.
- Térj időben nyugovóra.
- Kelj fel időben, így a napod nyugalomban kezdődhet.
- Légy megfontolt.
- Élj egyszerűen, főlegesen ne zsúföld tele az életedet egymásra halmozott nagy és nehéz feladatokkal.
- Mondj nemet azokra a dolgokra, amelyek nem elsődlegesek, felborítják az időbeosztásodat, és/vagy veszélyeztetik a saját

vagy a családod lelki egészségét.

- Adj át feladatokat arra alkalmas embereknek.
- A napi rutin teendőkön túl szánj időt egyéb fontos dolgokra, pl. beszélgetésre, vendéglátásra, látogatásra.
- Tarts hosszú távon is fenntartható tempót.

- Ne hagyd, hogy feladataid a körömre égjenek.
- Tanulj meg hallgatni. Ez az egy jó tanács rengeteg félreértést, gondot és bajt előzhet meg.
- Másokkal való beszélgetéseidre és esetleges üres félóráidra legyen mindig nálad a Bibliád.
- Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród (pénzed) ér: ne végy fel kölcsönt mindennapi kiadásaidra.
- Legyen életed tervezett és szervezett, lakóhelyed rendezett.
- Pihenj eleget, és időnként táblázz be pihenőnapokat.
- Hálaadással élvezd ételledet, teszednek táplálékát, melyet az Úr rendel ki neked.
- Problémád van? Vidd az Úr elé azon nyomban, ne várj vele estig.

- A kezdetben kis problémákat még időben kezeld, hogy ne nőjék ki magukat.
- Ismerkedj meg, és barátkozz isenfélő emberekkel.
- A kevesebb sokszor több.
- Autóban utazva hallgass valamit, ami építő számodra.
- Jegyezd le gondolataidat.
- Tarts magadnál egy kis igegyűjteményt.
- Emlékezz arra, hogy a legrövidebb út a kétségbeeséstől a reménységig ez: „Köszönöm, Jézus.”
- Örvendezzel az Úrban.
- Örvendezzel az Úrban többet.
- Mosolyogj, és légy kedves a go-

romba emberekhez is (talán éppen erre van a legnagyobb szükségük).

- Tartsd fontosnak a munkádat, a szolgálatodat, másokat; de ne magadat.

- Növekedj a megbocsátásban (gondolj arra, hogy a legtöbb ember valóban a lehető legjobbat próbálja kihozni magából).
- Ne lankadj meg harcolni az óembereddel.
- Legyen pótkulcsod a lakásod-

hoz és az autódhoz, a tárcában 1-2 plusz bélyeg stb.

- Beszélj kevesebbet, és hallgass többet.
- Ne felejsd el játszani.
- Emlékeztess magadat arra, hogy nem te vagy a világegyetem vezérigazgatója.
- Lefekvés előtt minden este adj hálát valamiért, amiért azelőtt sosem.

„Ismerd meg a bölcsességet és az intést, értsd meg az értelmes mondásokat!” (Péld 1,2)

„Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.” (Zsolt 86,11)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Szabályok és üdvösség

Krisztus evangéliuma ingyenes

Krisztus és az Ő vére által szerzett megváltás mindenki előtt nyitva áll, aki őszinte szívvel vágyik rá. Nincsen semmilyen előfeltétel, melynek a bűnös embernek saját cselekedeteit tekintve meg kellene felelnie. Azok, akik Isten megbocsátásáért esedeznek, bátran mehetnek Krisztushoz, aki megnyugvást ígér azoknak, akik az Ő igáját felveszik. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28-30).

A bűnös embernek nem kell mást tennie, mint megbánni a bűneit, és hinni az evangéliumban. „És mondván: Betelt az idő, és elközelí-

tett az Istennek országa: térjetekek meg, és higgyetek az evangéliumban” (Mk 1,15).

Nincsenek szabályok, amelyek bármilyen előfeltételhez lennének kötve

Nincsenek bonyolult szabályok, melyeket a hitetleneknek be kellene tartaniuk ahhoz, hogy megbocsátást nyerjenek bűneikre.

Ha bármilyen szabályt állítanánk a megtéretlen bűnös és Isten bocsánata közé, akkor a kegyelem evangéliumát a cselekedetek evangéliumává változtatnánk. Ez az, amit Isten az Ő Igéjében megtilt, és amely cselekedettel Isten szörnyű haragját vonnánk magunkra. „De ha szinte mi avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok. Amint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen” (Gal 1,8-9).

Krisztus teljes és tökéletes megváltást szerzett a bűnös embernek. Az egyedüli dolog, amit tehetünk, hogy hálásan elfogadjuk ezt Isten kezéből.

Az a szabadság, hogy megérthetjük ezt a tanítást, és ezt átadhatjuk más bűnös embereknek, szintén a kegyelem által lehetséges.

Ha bonyolítani akarnánk az evangéliumot egyéb extra feltételekkel és követelményekkel, amelyekkel a bűnös embernek saját részéről ki kellene egészítenie a megváltást, csak összezavarnánk őt, és akadályokat gördítenénk elébe.

Őszinte megbánás

A Bibliában található olyan történetek, amelyek első látásra talán eltérni látszanak a kegyelem evangéliumának ingyenes megváltásától. Az egyik ilyen eset a gazdag ifjú esete. „És ímé hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?” (Mt 19,16)

A fiatal férfi az örök élettel kapcsolatosan tesz fel egy kérdést, amelyre Krisztus a következő feleletet adja: „...eredj, add el vagyonedat, és oszd ki a szegényeknek.” Tulajdonképpen Krisztus itt nem egy újabb szabállyal egészítette ki az evangéliumot, hanem őszinte szívből fakadó bűnbánatot kívánt az ifjútól éppen abban a dologban, ami számára a nagy problémát jelentette. Ebben az esetben a férfi elbukott, mert egy másik bálvány lakozott a szívében: a pénz szerelme. Elbukott abban, hogy elmulasztott őszinte és komoly megbánást tanúsítani.

Kiéhezett hit

A János 6-ban, miután Krisztus enni adott az 5000 embernek, nyomatékosan felszólítja őket: „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely meg-

marad az örök életre, amelyet az embereknek Fia ad majd néktek, mert őt az Atya pecsételte el, az Isten” (Jn 6,27).

Tudatja velük, hogy „... ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő véréát, nincs élet bennetek” (v. 53).

Itt szintén nem egy újabb szabállyal állunk szemben. A mi Urunk egy különleges beszédet tart, és elmagyarázza, hogy mi az igaz hit, és hogyan működik. Az igaz hit mindig vágyakozik Krisztus után, aki az élet kenyere. A sokaság kudarcot vallott, mert nem rendelkeztek az igaz hittel.

A keresztyén élet és annak szabályai

Miután keresztyénné lettünk, a szabályok szerepe megváltozik számunkra. Ahhoz, hogy megtéretlen hitetlenként üdvösséget nyerjünk, csak két dologra van szükségünk: megbánásra és hitre. Ahogyan azt már említettük, nincsenek plusz „szabályok”, amelyeket be kellene tartanuk ahhoz, hogy üdvösséget kapjunk. Amikor azonban hívőkké válunk, egész életünk számos szabály által lesz irányítva és kontrollálva. Sajnálatos, hogy sokan úgy beszélnek ezekről a szabályokról, mintha azok rosszak (pl. túl szigorúak, idejétmúltak, érvényüket veszítették stb.) lennének. Mindjárt meglátjuk azonban, hogy a vallásnak szabályok nélkül nincs értelme. Hogyan lehetne valaki Krisztus követője, ha közben úgy él, mintha nem lenne kö-

telessége engedelmessé válni az ő Mesterének? Krisztus erre akar rámutatni, amikor azt kérdi: „Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! Ha nem mívelitek, amiket mondok?” (Lk 6,46) Abszurd lenne azt állítani valakinek magáról, hogy ő Krisztus követője, ha úgy él, hogy Jézus tanításának semmi hatása sincs az értékrendjére, a magatartására, az életvitelére.

Az erkölcsi törvények megvizsgálásának fontossága

Egy keresztyénnek az életét Isten törvényének és parancsolatainak a fényében kell élnie. Krisztus erről a tanításról elég világosan beszél a hegyi beszédben: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem” (Mt 5,17).

Majd Jézus kifejti, hogy mit is ért a törvény alatt, és rögtön a tízparancsolatra tér rá. Jézus Krisztust követni azt jelenti, hogy meg kell vizsgálnunk magunkat a törvény tükrében, és igyekeznünk kell azt be is tartani. Ma elég elterjedt nézet az, hogy a keresztyén élet fő szabálya nem a törvény, hanem a szeretet. Ez tulajdonképpen féligazság. A szeretetet nem kezelhetjük szabályként, hacsak meg nem határozzuk először, hogy mi a szeretet. A biblikus szeretet a törvény betöltése. „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot: Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet.” (Róm 13,10) Tehát a mi kötelességünk Isten erkölcsi törvényének betöltése. Csak akkor tehetünk elég a szeretet követelményének, ha a legnagyobb mértékben betartjuk Isten törvényét.

Nem vagyunk a törvény alatt

Egy elég gyakori és felelőtlen kijelentés az, hogy azt feltételezzük, hogy a keresztyénnek nem kell betartania az erkölcsi törvényt. Pál ezt írja a Róma 6,14-ben: „Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt”.

Alig található olyan szövegrész az Újszövetségben, amelyet többször magyaráztak volna félre, mint ezt az

igehelyet. Szükséges azonban, hogy elmondjuk, hogy a Róma 6,14-ben a „törvény alatt” lenni kifejezés a bűnben megkötözött állapotra utal. A bűn rabszolgái vagyunk. Az a keresztyén, aki kegyelem alatt van, már nincs ebben az állapotban; a kegyelem egy isteni erőt jelent, amely képessé teszi a hívőt arra, hogy szent életet éljen. Ez a szent élet nem jelent mást, mint betölteni Isten parancsolatait. A hívő ember tudatosan próbál eleget tenni azoknak a feladatoknak és kötelességeknek, amelyeket Isten kér tőle. Természetesen nem azért akar engedelmeskedni Isten Igéjének, hogy érdemeket szerezzen magának, és ezzel vívja ki Isten jótetszését. Ellenkezőleg, Isten iránti szeretetből és Krisztus iránti hálából teszi ezt, aki így szól hozzánk: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Jn 14,15).

Nem törvény nélkül

Azt feltételezni, hogy a keresztyén vallás létezhet szabályok nélkül, olyan képtelen ötlet, mintha azt mondanánk, hogy egy nyelv létezhet szavak nélkül, vagy a számtan számok nélkül. Igaz keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy többé már nem törvény nélkül élünk, mint azt tettük megteretlen korunkban. A keresztyén nem a törvény betartása által üdvözülni, hanem azért váltatott meg, hogy ezentúl hálából Krisztusnak éljen, és engedelmeskedjen Neki. Röviden a megtérés azt is jelenti, hogy Isten törvénye beleíratott a szívünkbe, kegyelemből megszeretjük azt, és hálából betartjuk.

Nehézségek

Két nehézség gördülhet utunkba, amikor ebből a szemszögből vizsgáljuk a keresztyén életet.

(1) *Nem teher.* Először is, talán hajlamosak vagyunk a keresztyén életet tehernek érezni: Muszáj az összes szabályt nap mint nap alkalmaznom a saját életemre? A válasz igen, de csakis Isten kegyelmére támaszkodva. Minden cselekedetünket, szavainkat, munkánkat és pihenésünket is úgy kell véghezvinnünk, hogy azok az Ige mérlegén

megálljanak. Ennek megcselekvése nem lehet terhes, mivel Isten parancsolatainak betöltését „nagy jutalom” követi majd (Zsolt 19,1).

(2) *Nincs miért elcsüggedni.* Másodszer, talán félünk attól, hogy ha komolyan vesszük Isten törvényeit, csaldódság fog erőt venni rajtunk. Mindezekután bizonyára mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy erőfeszítéseink híjával vannak a tökéletességnek. Ha életünk irányítását teljes egészében Isten törvényének vetnénk alá, akkor vajon nem bukásokkal és kétségekkel végződnének azok?

Ez a kérdés egy fontos tétel rögzítésének szükségességére mutat rá.

A mi állapotunk

Lelki életünk alapja a Krisztus tökéletesen elvégzett munkája. Bukásaink nem befolyásolják megigazulá-

sunkat az Úr előtt; ezért tekintetünket Krisztus kereszten elvégzett tökéletes munkájára vetjük. Bukásaink aláza tanítanak, de nem törnek össze minket.

Pál apostollal együtt mondjuk mi is: „Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint: de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.” (Róm 7,22-23).

Ez az evangéliumi alázat az, amire szükségünk van. Keresztyénként meg kell tanulnunk egyre nagyobb szentségre jutni Isten kegyelme által.

Maurice Roberts

Engedélyezett fordítás a Free Church Witness 2006. decemberi számából, fordította: Nagy Márta

Innen-Onnan

A legveszélyesebb hely a világon

A romániai nőknek közel fele nem védekezik, és mintegy 43 százaléuk ismerte be, hogy volt legalább egy abortusza – adta hírül egy felmérés alapján az Országos Családtervezési Egyesület. A kutatásból kiderül, a védekező nők 14 százaléka a gyógyszeres megoldást választja, míg a szexuálisan aktív nők 17 százaléka a naptármódszernak hódol. A megkérdezettek 45 százaléka elismerte, hogy nem rendelkezik elegendő tudással a védekezési módszerekről, a kutatók szerint ennek az lehet az oka, hogy ezek a nők a művi terhesség-megszakítást sürgősségi megoldásnak tekintik. Mintegy 40 százalék nyilatkozott úgy, hogy volt már egy abortusza életében, 29 százalék pedig két magzatelhajtást vallott be. Az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint 2004-ben Európában Románia állt az első helyen az abortuszok tekintetében, abban az évben 1000 szülésre 900 terhesség-megszakítás esett.

Szabadság

Ezek szerint a messze legéleveszélyesebb hely az anyaméh. Sokan meghalnak háborúban, de közelről sem ilyen arányban. Sokan meghalnak autó- és repülőbalesetben, de közelről sem ilyen arányban. Pedig az anyaméhnek a legbiztonságosabb helynek kellene lennie.

Gyermekújság

Örömmel tájékoztatjuk Olvasóinkat, hogy megjelent felekezettünk gyermekújságának 1. száma. A Kis Zarándok terveink szerint negyedévente jelenik meg. Az újságot Szász Attila testvérünkénél lehet megrendelni, esetleges kérdésekkel, javaslatokkal is hozzá lehet fordulni. E-mail címe: attilaszasz@upcnet.ro.

Keskeny Út

A pokol valóban létezik

A pokol valós, a mennyország inkább csak egy állapot, a purgatórium meg csupán koncepció, összegezhető a hivatalos pápai álláspont arról, mi várhat az emberekre a halál után. XVI. Benedeknek elege lett belőle, hogy már a hívők sem rettegnek eléggé a kárhozattól... Elege lett a pápának abból, hogy már a hívők közül is sokan vallásos szimbólumként gondoltak a pokolra. Róma egy északi elővárosában tartott miséjén kijelentette, hogy a pokol márpedig létezik, a bűnösök pedig tényleg az örök kárhozat tüzeiben égnék. A pápa, aki korábban a katolikus dogmarendszerért felelős egyházi testületet vezette, a bűnbocsánatot nevezte a keresztény vallás alapkövének. Ugyanakkor, mint mondta, a kereszténység nem kötelező, valójában „ajándék, ajánlat az emberiségnek”. Bár a pápa elég egyértelműen fogalmazott, a vatikáni illetékesek szerint valójában csak az új katekizmust akarta megerősíteni, ami szerint a pokol az Istentől való szeparáció állandósult állapota, nem pedig fizikai valóság. Agostino Paravixini Bagliani egyháztörténész szerint azonban a pápa helyesen fogalmazott, amikor valósként írta le a poklot.

XVI. Benedek elődje, II. János Pál ugyanakkor inkább a szimbolikus értelmezés pártján állt. A mennyországot legalábbis vidám fodros felhőcskés klubhelyiség helyett „az Istennel való örök és teljes egybeforrás állapotaként” írta le. A valós pokol és az elvi mennyország

között a katekizmus szerint még létezik a purgatórium. Az utólagos megváltásban reménykedő bűnösöket azonban még októberben elkeserítette XVI. Benedek. Mint mondta, a purgatórium valójában csak egy teológiai hipotézis, nem pedig alapvető vallási igazság.

www.index.hu

Ha már a pápa is ezt mondja, akkor biztosan van pokol. Már csak az a kérdés, hogy melyik pápának higgyünk! De amíg ezt a szakavatottak eldöntik, mi inkább visszatérünk a Szentíráshoz, hiszen az egyértelműbb a pápáknál. Mindig is az volt.

Antiszociálissá válhatnak az óvodába járó gyerekek

Rosszat tesz a gyerekeknek, ha sok időt töltenek az óvodában – derül ki egy brit kutatásból. Az óvodások ugyanis nyugtalanabbak, és esetenként antiszociálisan viselkednek. A brit kormány 370 millió fontot (13,5 milliárd forint) költött arra a tervre, amelynek célja az volt, hogy a kisgyerekes szülőket rávegyék a munkaerőpiacra való visszatérésre, mondván: csemetéik jó kezekben vannak az óvodákban is. Egy felmérés azonban azt mutatja, nem jó, ha a gyerekek túl sok időt töltenek az oviban, egyre többen válnak ugyanis antiszociálissá.

A kutatás persze az óvodába járás pozitívumait is felsorolja: a csemék magabiztosabbak lehetnek, és gyorsabban fejlődnek, ha nagyobb társaikkal vannak együtt. Emellett azonban találtak példát erőszakoskodásra, kötekedésre, hatalmaskodásra, a gyerekek egy része pedig feszültté válik.

www.inforadio.hu

Nagy csoda, hogy a liberális média ezt beismerte. Merthogy eddig az óvoda mellett kardoskodók eddig éppen annak szocializációs előnyeit bizonygatták. De ez a felmérés is feltárta, hogy van negatív szocializáció is, amely kifejezetten antiszociálissá tesz.

Tinik a párkapcsolatukról

Két hete van barátom, négy évvel idősebb nálam. A nagyobbik testvérem jó barátja, szilveszterkor jöttünk össze... Főleg abban különbözünk, hogy én keresztyén családban nőttem fel, ő nem, és gondjai vannak a családjával is, amikben nem tudok neki segíteni, tanácsot adni. Nem értünk egyet a hitbeli kérdésekben, mert én hívő családban élek, ő pedig hallott Istenről, de nem hisz Benne... Lehet, hogy szakítok vele, ha hallani sem akar a keresztyénségről. Nem tudom, hogy meddig fog tartani, lehet, hogy még túl fiatal vagyok egy kapcsolathoz... (Noémi, 15 éves)

Kis Tükör

Lehet, hogy a mai tinik így csinálják. De hogy ezt így is kell-e csinálni, az már kérdéses. Fölöttébb érdekes, hogy egy református missziói lap ezeket a véleményeket minősítés nélkül lehozza... Hadd gondolja a többi tini is, hogy ezt így kell csinálni... Ilyen interjúk helyett inkább az Isten előtt kedves udvarlásról kellene valamilyen biblikus tanító anyagot leközölni.

Farkasréti ökumenikus esték

Folytatódnak a farkasréti ökumenikus összejövetelek a Budapest XI. Németvölgyi út 138. sz. alatti református-evangélikus templomban. To-

vábbra is minden hónap második hétfőjén este fél hétkor lesznek az összejövetelek megtartva. Az ökumenikus esték következő vendége: dr. Sulyok Elemér római katolikus teológiai tanár (Pannonhalma). Előadásának címe: A Mária-tisztelet biblikus alapja. Időpont: 2007. május 14-én, hétfőn este ½7-kor. A beszélgetés, az éneklés, az imaközösség és az egyszerű szeretetvendégség továbbra is a program szerves része.

www.reformatus.hu

Ezzel a hirdetéssel „csak” egy a gond. Hogy a református egyház weboldalán jelent meg... Mióta népszerűsítik a reformátusok Mária-tiszteletét? Talán senki sem olvasta a II. Helvét Hitvallás idevágó fejezeteit (V., XXVI. fejezetek)? Illetve a Heidelbergi Káté 30. kérdés-feleletét? Íme: „Hisznek-e azok is az *egyedül üdvözítő* Jézusban, akik üdvösségüket a szenteknél, önmaguknál vagy másutt keresik? Felelet: *Nem*, sőt valójában *megtadják* az egyetlen Üdvözítőt és Megváltót, Jézust, noha dicsekszenek Óvele. Mert vagy Jézus nem tökéletes Megváltó, vagy akik ezt a Megváltót igaz hittel elfogadják, azoknak *mindent* *Öbenne* kell megtalálniuk, ami üdvösségükre nézve szükséges.”

Teremtéspárti múzeum Ohioan

Teremtéspárti múzeum nyílt az Ohio állambeli Cincinattiban. Ken Ham szerint, ez az első ilyen jellegű létesítmény a világon. A múzeum több mint 40 ezer négyzetméteres területen mutatja be a teremtéspárti bizonyítékokat. A látogatók meggyőződhetnek afelől, hogy a helyesen értelmezett bizonyítékok a Szentírás megbízhatóságát és történetiségét nemhogy aláaknáznák, hanem igencsak alátámasztják. A látogatóknak továbbá lehetőségük lesz arra, hogy különféle kérdéseket tegyenek fel a múzeum munkatársainak. Végül, de nem utolsósorban, a múzeum a legmodernebb technikai felszereléssel rendelkezik azért, hogy a bejárást minél élvezhetőbbé és emlékezetesebbé tegye...

Evangelical Times

Talán egyszer majd nálunk is lesznek ilyen létesítmények – addig viszont maradnak a mi kis nyári kreacionista táboraink.

A pizzasütő serpenyőben jelent meg Szűz Mária

Szűz Mária arcát vélték felfedezni egy iskola konyhásai: Jézus anyjának vonásai a pizzasütő serpenyő alján jelentek meg, és hiába dörzsöl-

ték, nem tudták lemosni. A hír azután kezdett terjedni, hogy a texasi iskola konyhásai súrolással sem tudták eltávolítani a foltot a serpenyőről.

Azóta zarándokok tömege érkezik az iskolába, hogy lerója tisztelét, és segítséget kérjen a Szűzanyától. „A harmadik öblítés után megnéztem közelebbről, hogy kiderítsem, mi is ragadt úgy az edény aljára. Aztán úgy tűnt, ez maga Szűz Mária” – mondta Guadalupe Rodriguez, aki először vette észre a jele nést. „Azt kiabálták: a Szűz a menzán van! Így én is odaszaladtam, hogy megnézzem, és Istenem, tényleg Mária volt az. Elsírtam magam, miután a saját szememmel is láthatam” – mondta az egyik tanuló. Az iskola igazgatója is meg van győződve arról, hogy valaki vigyázza az intézményt.

www.inforadio.hu

Ez a Mária – amennyiben ő volt – tényleg leleményes, hiszen váratlan helyeken jelenik meg. Csak azt nem világos, honnan tudják, hogy ő az... Láttá-e valaki Máriát az iskolából? Hogyan tudják ilyen magabiztossággal felismerni a vonásait?

Homoszexuális aktivista meglepő „coming out”-ja

Minden „coming out” (kilépés) nagy médiafigyelmet kap, de különösen azok az esetek, amikor keresztyén vezetőkről derül ki, hogy „mások”. Az ilyen fordított „megtéré-

sek” rávilágítanak a keresztyénség olykor álszent állapotára. Ha evangéliumi vezetőkről derül ki, hogy bár „hetero” erkölcsöt prédikálnak, titkos szobáikban „homo” álmokat kergetnek, az nagy hír. Az pedig egyenesen gyönyörűséges, amikor olyan keresztyének válnak a meleg büszkeség szószólóivá (pl. Roy Clements), akik korábban minden erejükkel küzdöttek ellene. De mi van akkor, ha fordítva történik? Ha egy vezető meleg aktivista jelenti be, hogy ezentúl Jézus követője lesz? Mi van akkor, ha egy homoszexualitást propagáló lap főszerkesztőjéről kiderül, hogy titkos szobájában heteroszexuális álmokat szőtt? Mi van akkor, ha a „coming out” lényege, hogy szakított homoszexuális életformájával, és élete hátralévő részében másoknak is ebben akar segíteni? Charlene E. Cothran, a Venus Magazine fekete homoszexuális folyóirat főszerkesztője nemrégiben bejelentette, hogy keresztyén lett, és felhagy lesbikus életmódjával. A Venus februári számának címlapja a következő szalagcímmel jelent meg: „Megtávo! A homoszexuális életmód feladásának 10 útja – ha meg akarsz szabadulni.” Az ismert aktivista ezt írja: „Az elmúlt 29 évben erőszakosan, kreatívan és stratégiai szempontok szerint támogattam a homoszexuálisok és lesbikusok ügyét. Számptalan tüntetésben vettem részt szervezőként is, és sokféle módon lobbiztam a homoszexuális és lesbikus emberek egyenlő elbírálása érdekében.”

Néhány bekezdéssel később aztán robbant a bomba: „De most, újból elő kell jönnöm titkos szobámból. Nem sokkal ezelőtt változást tapasztaltam meg, miután alávettem az életemet Jézus Krisztus tanításainak.” Cothran ezután leírja, hogy hogyan ment végbe ez a változás. Egy lelkipásztorral való „véletlen” találkozása eredményeképpen „odaadta szívét és lelkét az Úrnak”. „Nem tudtam abbahagyni a sírást, amikor Jézus megmosott, és megváltó munkája révén megbocsátott nekem.” Krisztushoz való megtérése után Cothran új módon látta lesbikuságát is. „Isten Igéjében hívőként elfogadom, amit mindig is tudtam, hogy az azonos neműek kapcsolata nem Isten akarata szerint való... Jézus megtisztít, és megbocsát minden bűnt, amit készséges szívvel megvallunk neki. A homoszexualitás csak egy bűn a többi között. Nem nagyobb bűn, mint a többi, de bűn.” A Venus Magazine mostantól új missziót végez. Az új üzenet Jézus Krisztus evangéliuma. A lap azoknak akar segíteni, akik szeretnének felhagyni homoszexuális életmódjukkal, de nem tudják, hogyan. A Venus legfrissebb száma már olyan emberek élménybeszámolóit, történeteit tartalmazza, akiknek ez sikerült.

Venus Magazine

A híreket válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre

Nyári táborok és csendesnapok

Az alábbiakban közreadjuk nyári táboraink időpontjait. Jelentkezni, valamint a részletekről (részvételi díj, utazás, jelentkezési határidők, egyéb tudnivalók) érdeklődni a helyi gyülekezetek lelkészeinél lehet. Imádkozunk, hogy Isten áldja meg ezeket a heteket, könyörüljön a szolgálattevőkön és a résztvevőkön egyaránt.

Miskolc

jún. 25-30: Gyerektábor

júl. 2-7: Angol nyelvi tábor

aug. 18-20: Nyári csendesnapok

Erdély (Szováta)

jún. 25 - júl. 2: Gyerektábor

júl. 16-22: Ifjúsági evangelizációs tábor

júl. 23-30: Ifjúsági hitmélyítő tábor

aug. 13-20: Kreacionista tábor

aug. 20-27: Idősebbek tábora

Kárpátalja

júl. 11-14: Felnöttek hitmélyítő tábora

júl. 16-28: Gyerektáborok (I + II)

júl. 30 - aug. 6: Kisifjúsági tábor

aug. 6-13: Ifjúsági tábor

aug. 13-20: Házaspárok tábora

Acél tükör

Debreceni Szűcs János ismerte kora egyházának problémáit. Tudta, hogy az egyház állapota az egyházi tisztségviselők, tanítók állapotától is függ.

Ha a viszkető fülű nép választja a tanítókat, nem vizsgálva meg Isten elvárását, elhívását, akkor a választott tanítók egyebet sem tesznek, mint a füleket vakargatják. Ha viszont Isten hívta el a tanítót, akkor is nagy kísértés az, hogy a hallgatók szája íze szerint cselekedjen, vagy éppen ne cselekedjen. Debreceni János látta a problémát, és felhívta rá a figyelmet. (Ez a prédikációrészlet egy zsinaton hangzott el; kiadták 1866-ban.)

– Mit használ ez nekem? – kérdezhették a kegyes olvasó. A válasz egyszerű. Napjainkban annyira elterjedt vallás az individualizmus, hogy keresztyének is hódolnak előtte. Ez úgy szokott megnyilvánulni, hogy az emberi jogokra és hasonló humanista erkölcsiségre hivatkozva tiltják a tanítóknak, hogy megfelelőképpen tanítsanak. Ha pedig mégis azt teszik, akkor a tanítókat leváltják, kiebrudalják, csakhogy az egyén nehogyszembesüljön az igazsággal. Ennek érdekében tiltják az Ige tiszta hirdetését, ami nemcsak a prédikálást jelenti, hanem a pásztorolást is. Nem elég, hogy tiltják, de tagadják is, hogy tiltják, mondván, hogy csakis az egyén érdekében teszik ezt. Isten érdeke, mondják, hogy az egyház érdeke szóba se kerüljön. Vajon mi be tudjuk-e venni ezt a tanítást?

Tamás Sándor

„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédjét.” (2Tim 2,15)

Pál apostol Tituszhoz írott levele 2. részének 12. versében három kiváltképpen való dolgot kíván mindenkettől, hogy cselekedjen. (1) Hogy mértékletesen, (2) igazán, (3) szentül és jámborul éljenek e jelenvaló világon. Mértékletesen magukra néz-

ve, igazán másokra nézve, szentül s jámborul Istenre nézve.

1. Először azt kívánja mindenkitől, hogy mértékletesen éljen magára nézve, azaz sem ételben, sem italban sem ruházatban mód nélkül cifrázkodó, bujálkodó és buborékoló ne legyen.
2. Másodszor azt kívánja Pál mindenkitől, hogy igazán éljen másokra nézve, azaz kinek-kinek amivel tartozik, megadja. Ezt magyarázza Pál a Római levél 13,7-ben, kinek adóval, az adót, kinek vámmal, a vámot, kinek félelemmel, félelmet, kinek tisztességgel, tisztességet, senkit hírében, nevében, becsületében meg ne sértsen, mocskoljon, rágalmazzon, senkit erőszaktéttel meg ne nyomorítson, senkinek a jóért gonoszt ne fizessen, sőt, a gonoszt is jóval győzze meg. Miként Krisztus Urunk tanítja a Mt 5,44-ben.
3. Harmadszor azt kívánja Pál mindenkitől, hogy szentül és jámborul éljen Istenére nézve, azaz szent életet éljen, a bűnt ne tegye, azzal Istenét ne haragítsa, és bosszantsa, a maga kárhózatára ne bosszantsa, és ingerelje, mint az első világbéliek (1Móz 6).

De ha mindezeket jól megfontoljuk, és Isten szolgáinak életével és álla-

potával jól egybevetjük, azt találjuk, hogy ezeket Isten nagyobb grádusban és mértékben kívánja ötőlük.

Pál sommásan inti, nógatja, és serkenti Timóteust arra, hogy az egyházi tisztsében, hivatalban mint s hogy viselje ő magát.

1. Az intés: „Igyekezzél”.
2. A dolog, amelyre inti: (1) hogy Isten előtt kedves legyen; (2) oly munkás, ki meg ne szégyenüljön; (3) ki igazán hasogatja az igazságnak beszédét.

Magyarázat

Hogy ez igéket jobb módjával megérthessük, ilyen három dologra kell figyelmeznünk.

I. Miképpen cselekedheti a tanító, hogy Isten előtt kedves legyen?

Először, ha magát emberekkel nem kedvelteti, és szereteti, hanem mindenekfelett Istennek akar tetszeni, Pál mondásaként: „Ha embereknek tetszenék, Krisztus szolgálja nem volnék” (Gal 1,10).

A tanító ilyen dolgok által kedvelteti magát az emberek előtt:

1.1. A tanításban és beszédben való cifraság, negédeség által. Ez mézes beszéd, amely ellen Pál is tanít az 1Korinthus 1,17-ben. Szelidséggel és alázatossággal kell az Igét prédikálni, nem fület csiklandoztató cifra beszédek által.

Keresztel János prédikál
(Breenbergh festménye)

1.2. Hízkeléssel, ámitgatással, hitegetéssel, bárányi szelídséghez, alázatossághoz hasonló külső tettező magaviselettel, amilyenek ama hamis tanítók, akik felől szól Krisztus Urunk a Máté 10,16-ban. Juhoknak öltözetében járnak, de belül ragadozó farkasok.

1.3. Az igazságnak ki nem mondasával, hanem elhallgatásával. Midőn látja a népben a vétket, de az ellen nem fenyegetőzik, dörög, és kiáltoz, hanem azt elsiketli, vesztegli, és megeszi, amilyenekről szól Ézsaiás az 56,10-11-ben.

1.4. A bűnözőnek a gyülekezetből minden kedv, barátság és atyafiság nélkül való ki nem tiltásával és rekesztésével. Olvasd el, mint mond Pál az ilyen felől az 1Korinthus 5,5-ben.

1.5. Az emberekhez mód nélkül való maga bocsátásával.

A tanítónak apostoli súllyal bírónak kell lennie, úgy, mint aki az ő Urának, Krisztusnak méltóságát és autoritását előtte viselje.

Másodszor úgy cselekedheti a tanító, hogy Isten előtt kedves legyen, ha tiszteit minden úton, módon úgy viseli, hogy építhessen. Építhet pedig: (1) ha örömmel, jó kedvvel, víg szívvel és szabad akarattal és nem kénytelenségből tanít; (2) ha az evangéliumot tisztán, igazán prédikálja; (3) ha tisztiben hűségesen és szorgalmasan jár el; (4) ha tudós lévén a Szentírásban, tanult, hallott, látott, röviden olyan, aki tudja haso-

gatni az igazságnak beszédét, miként Pál e leckében mondja.

II. Hogy nem pirul, és szégyenül meg a tanító Isten előtt?

1) Ha szorgalmas, és nem henyélő, a hasát nem hizlalja. Ha nem támaszkodik csupán a mások írására, hanem magától is, amint lehet, tanul, tanít, és munkálkodik. Háromképpen szokott a tanító munkálkodikni:

1. élő nyelve és beszéde által való tanításával;
2. írásával;
3. életével, jó példa adásával és istenes, kegyes magaviseletével, amit szájával mond, élete, erkölcs azzal nem ellenkezik. Amit prédikál, abban torkig nem ül, hogy reá ne illedjen ama közönséges mondás: „Rút dolog az a tanításban, mikor mást fedd, és maga torkig ül benne.”

2) Ha tisztit nem viseli úgy, mint bérés. Miképpen leszen ez?

1. Ha csak jövedelemért, haszonnért, bérért a prédikátori tisztet nem viseli, egyébként sem tudván, hogy kell élni, hanem mint a varga a vargáskodás után, a szabó a szabóság után, ő is a prédikátorság után él.
2. Ha világi szorgalmatosságra nem adja magát, tudniillik nem szánt, vet, kalmárkodik, kereskedik stb. Maga előtt látván Krisztus Urunk mondását a Máté 6,24-ből.

3. Ha az üldözésnek idején a nyáját el nem hagyja, és amellől maga el nem fut, és szalad, sőt, életét is kész mellette letenni (Jn 11,12).

3) Ha hűséges szolgának találhatik, úgy, mint aki az ő Urának akaratát minden személyválogatás nélkül hirdeti, ami igaz, el nem hallgatja, a bűnt meg nem eszi (Ez 3,17-19).

4) Ha számot ad sáfárságáról, mert amiatt pirult amaz hamis sáfár eltékozolván Ura javait (Lk 16,3). Ugyanis Isten a tanítókat sáfároknak nevezi (Tit 1,7).

III. Kicsoda hasogatja igazán az igazságnak beszédét?

1. Aki haszontalanul nem beszél, szót nem szaporít, bő beszéddel az időt nem tölti, a textust nem nyalja, kerüli, miképp cselekszenek a hamis tanítók az ő bölcsességüket mutogatván, hanem a velején jár.
2. Aki a Szentírást nem toldozza, foldozza, nem húzza, vonja, csavarja, kínozza, és gyötri Szent Léleknek elméje és a kontextus ellen.
3. Olyan, aki meggondolja, hogy mit szól, kinek szól, miképpen szól és mennyit, mert ha ezek közül egy is elmarad, a tanítás helyes nem lesz.
4. Aki a felvett textust igazán magyarázza, emberi tradíciókkal nem elégti. A hallgatónak sokféle hasznaira, oktatására, rettentésére, meggyőzésére, vigasztalására vagy intésére szabja, és alkalmazza.
5. Aki a Szentírást erejével, nagy becsülettel és bátorsággal prédikálja. (1Pt 4,11; 1Thessz 2)

Hasznai

1. Tudónak kell tehát lennie a tanítónak, mint aki ismeri a hitet és a vallást, meg tudja az ellenszegülőket cáfolni (Tit 1,9).
2. Nem minden ember lehet lelki tanító, mert nem minden ember van ezzel az ajándékkal felékesítve, hogy igazán és idvességesen taníthasson.

3. Csak a Szentírást kell prédikálni, mert a tanító így tanít igazán és idvességesen, ha a Szentírást, amely az igazságnak beszéde, hasogatja, és magyarázza.
4. A hallgatókat minden félelem és személyválogatás nélkül meg kell feddni, akár megharagszanak, akár nem érette. Hiszen a tanító a tiszte szerint ezzel tartozik (Ez 3,17). Mert így taníthat idvesség-re. A tanítóknak egymást szeretőknek, jó példaadóknak kell lenniük, mert különben idvességesen nem taníthatnak, mivel benne megbotránkoznak, és csak azt mondják, hogy ha a tanítók ilyenek, akkor mi miért ne lennénk olyanok.

Rettentí ez a tudomány az olyan tanítókat, akik nem igazán és idvességesen tanítanak. Kicsodák ezek?

1. Ilyenek a gyengék, tudatlanok és alkalmatlanok, akik nem-hogy a Szentírást igazán hasogathatnák, és magyarázhatnák, de olvasni is alig tudnak.
2. Akik haszontalanul vitatkoznak, a textus körül szót szaporítanak, nem annak a velőin járnak.
3. A Szentírást a kontextus és Szentlélek elméje ellen mindenféle facsarják.
4. Akik a hallgatókat minden félelem nélkül meg nem feddik, dorgálják, a bűn ellen nem kiál-

toznak, félvén attól, hogy kiesnek. A tanító a tiszteben járjon el, a hitnek feleljen meg, ha Isten ügye mellett szenved, soha a sárban nem marad, hanem Isten csudaképpen gondját viseli.

5. Akik szeretet nélkül valók, versengők, civakodók, egyet nem értők, akik egymást prédikálják, mocskolják, a köznép előtt egymást megszólják.

Pál nem olyan volt, mint mi, mégis azt mondja a 2Korinthus 2,16-ban, hogy kicsoda alkalmas. Magától bizonyára senki sem, de Isten, ki az embert erre a súlyos, bajos, gondos tisztre hívja, elégséges erőt is ad, és szolgáltat neki. Csakhogy ezt a kettőt viselje: *ora et labora* – könyörögjön, és munkálkodjon.

Először könyörögjön, hogy Isten tanítsa őt könyörögni, prédikálni (Lk 11,1).

Másodszor munkálkodjon. Milyen?

1. A Szentírást olvasva szüntelen újra és újra előlről kezdve végig.
2. Arról elmélkedvén és gondolkodván éjjel és nappal, lefektedben, felkeltedben és teljes életedben (Zsolt 2,3).
3. Ha a Szentírásban valami nehéz akad elődbe, melyet nem érthetsz, annak megértésére jó és hasznos kommentárokat szerezve, ha másképp nem, marhá-

dat, fegyveredet, búzádat is eladván. Ha így sem igazodsz el, a náladnál tudósabbakat megkeresed.

4. A gyakorlást el nem mulatván, hanem reggel, délben, este, valamikor érkezel abban gyakorolván magadat.
5. Szorgalmasan tanítván, mert aki tanít, tanul az.
6. Csupán csak a mások írására nem támaszkodva, hanem magadtól is koholván valamit.

Intetnek a tanítók ezekre.

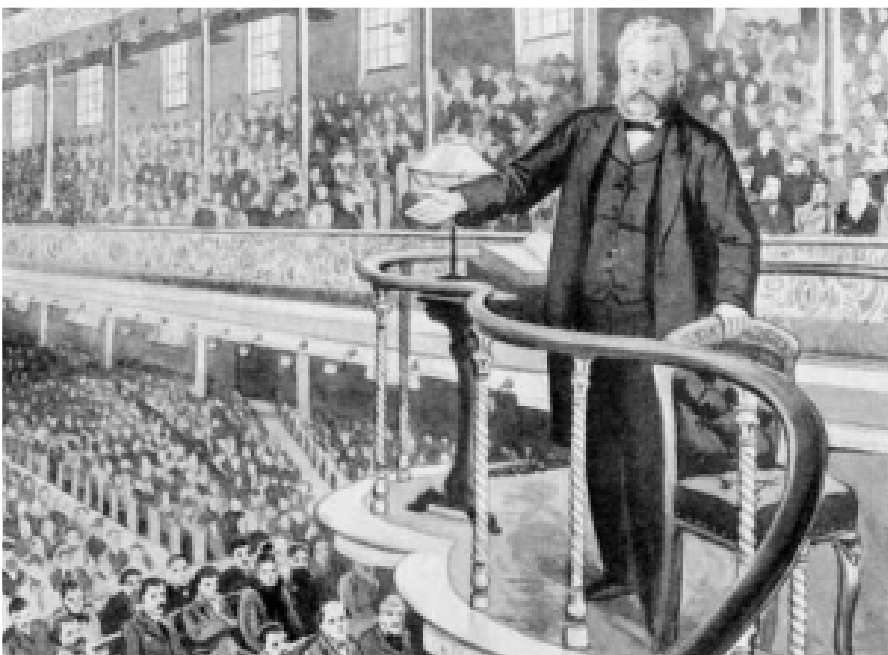
1. Könyörögjenek Istennek azért, hogy tegye őket erre a szent munkára alkalmassá.
2. Alázatossággal és szelídséggel, ne kérkedéssel prédikálják az Igét.
3. Ne annyira a cifra beszédre, mint a dologra és az épülésre vigyázzanak.
4. Minden dologban rendesek legyenek, hogy építhessenek (1Kor 4,40). Mindenek ékesen és rendesen legyenek az ekléziában.
5. Tanuljanak, és tanítsanak, hogy meg ne szégyenüljenek.
6. Jó tükrök és példaadók legyenek. Amit feddnek, azt ne tegyék, mert amit a tanító épít tanításával, életével, ha rossz magaviseletű, azt mind elbontja. Ide járul az, hogy a tanító többet épít jó magaviseletével, életével és erkölcsével, mint tanításával.

Vigasztaltatnak az olyan tanítók, akik igazán, idvességesen tanítanak.

1. Mert azok Isten előtt kedvesek.
2. Mert azok meg nem pirulnak, és szégyenülnek.
3. Mert örvendetes szentenciát fognak hallani az ítéletnek napján az ő Uruktól, az Úr Jézus Krisztustól.

„Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe.” (Mt 25,21)

Debreceni Szűcs János

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Hazuga Nándor 06-20-942-5696			18:00 FB			13:30 IB 14:30 IT
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				9:30 IMA 10:30 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Kaposvár	Bencs Miklós 06-70-328-5471		18:00 FB				10:30 IT
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558		17:30 NIM 18:00 FB				9:45 IMA 10:30 IT
Barót	Simon Szabolcs 0744-307-550		19:00 FB				19:00 IT
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			11:30 IMA 12:00 IT
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793		17:00 FB				10:00 IT 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550			15:30 FB			
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567				17:00 EV		10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			17:00 NIM 18:00 FB			9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB 19:00 IMA
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793			17:00 FB			
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:00 IT 15:00 GYA
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550		18:00 FB	18:00 IMA			10:00 IT 15:00 GYA
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0366-102080		18:30 IMA 19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592			17:00 FB			10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB			10:00 GYA	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Demeter Géza 380-66-3488224			13:00 IMA 13:40 FB			13:00 IT
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926	HÉTFŐ 17:00 IB	17:00 IMA 18:00 FB				10:00 IT
Búcsú	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926				15:00 GYA		15:00 FB
Gát	Gál István 380-31-4176372			15:30 IMA 16:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926	18:00 IB			17:00 IMA 18:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Gál István 380-31-4176372			16:30 FB	17:30 IMA		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-31-4176372			18:00 FB	15:00 FB 16:00 IMA		12:00 GYA 15:30 IT 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, IMA – gyülekezeti imaóra, NIM – női imaközösség, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő